

ФРАНСИН ДОУСЪН

**НЕ МОГЯ С ДРУГА
ДА ТЕ ЗАМЕНЯ**

**ФРАНСИН ДОУСЪН
НЕ МОГА С ДРУГА ДА ТЕ
ЗАМЕНЯ**

Превод: Теодора Момчева

chitanka.info

Две млади, красиви и еманципирани приятелки търсят съквартирантка за огромния си луксозен апартамент в центъра на Ню Йорк, а неочаквано най-подходящата кандидатура се оказва тази на... един безработен социолог! Очарователният Норман наистина готви превъзходно, но далеч не това е причината да запълни изцяло чувствения хоризонт на гордата и недостъпна Лин Уокър.

Може ли обаче мечтаното любовно щастие да се гради върху измама, била тя и по неволя?

I

Лин Уокър беше в стихията си. Заедно с приятелката си Айлин Швайфт прекосяваше едно след друго помещенията на луксозния апартамент, който бе наела само преди 24 часа. В очите на двете млади жени всичко наоколо беше великолепно. Огромни, огрени от слънчевата светлина стаи, широки коридори, безупречно обзавеждане в семпъл и изискан стил.

— Четири големи стаи, салон, кухня и баня — направо мечта! Кажете, Лин, не е ли това малко повече за нуждите и възможностите ни? — възкликна Айлин.

— Може би. Но само погледни, жилището е направо фантастично — Лин отвори вратата на банята, голяма почти колкото всяка една от стаите. Беше облицована цялата с бял мрамор. Душ кабината беше с прозрачни стени, а ваната — голяма и кръгла, спокойно можеше да побере двама души едновременно.

— Наистина е прекрасно, но невъобразимо скъпо.

Айлин замислено въздъхна. Не искаше да се сеца за състоянието на сметката си в момента. От седмици търсеше постоянна работа като моден дизайнер, но най-доброто, което беше постигнала до този момент, беше подписването от време на време на еднократен договор ту с едно, ту с друго ателие. Получаваше добри пари, но никога не беше сигурна как ще се развият нещата в утрешния ден, липсваше ѝ твърдата сигурност на постоянната работа. Десетте хиляди долара от последния ѝ ангажимент вече бяха почти изразходвани за плащането на гаранции, комисионната на посредника, уредил договора ѝ, и първия наем за това луксозно жилище. Така че в момента нямаше никакви средства.

— Права си, наистина е скъпо. Но затова пък имаме чудесен изглед към Сентръл парк! — Лин поведе приятелката си към прозореца, откъдето се разкриваше величествена панорама към Парк Авеню и разкошната зеленина на парка зад него. — Живеем на най-хубавото място, Айлин, и това си заслужава високия наем.

— Лесно ти е да го кажеш, защото ти плащат редовно, при това не малко. А аз...

— Хайде, скъпа. Нека да не си разваляме удоволствието. По-добре да помислим как ще разпределим помещенията. Мисля си дали няма да се наложи да направим някои корекции в подредбата.

Лин беше архитект по вътрешно обзавеждане и апартаментът ѝ предлагаше чудесна възможност да покаже какво може.

Двете приятелки разопаковаха нещата си и си избраха по една стая.

— Чудя се какво ще правим с двете стаи, които останаха свободни — Айлин замислено се огледа наоколо. Току-що беше подредила дрехите си на закачалки във вградения гардероб, а книгите ѝ вече лежаха върху полиците на етажерката.

— Имаме нужда и от работни кабинети, нали? На теб ти трябва голяма маса, където да кроиш, а на мен — едно също толкова голямо бюро за чертане. Така че, както виждаш, всяка една стая от този апартамент ще бъде използвана.

Айлин искаше да възрази, че всичко това спокойно може да се побере и в собствените им огромни стаи, но се отказа. Не искаше да помрачава възторга на приятелката си. А освен това и тя беше пленена от великолепието на това жилище. Реши поне веднъж в живота си да бъде лекомислена и разточителна. Щеше да се заеме още по-усилено да спестява, отколкото досега, и всичко щеше да се оправи. В края на краищата беше доста добра в професията си. Единственото ѝ нещастие се състоеше в това, че изглежда в Ню Йорк модните дизайнери бяха толкова много, колкото и песъчинките по плажа, а тя все още не си беше създала име в професията. Кой познаваше Айлин Швайфт от Бостън?

— Отговарям за всичко, което може да бъде направено от плат — обяви тя, прогонвайки мрачните си мисли. Порови в куфара си с мострите и извади чудесна сива коприна, гарнирана със съвсем тънка бяла нишка. — Погледни, Лин. Точно като за пердетата в салона.

Лин сбърчи чело.

— Не знам, Айлин. Мислех си за обикновени щори. Струва ми се, че пердетата вече не са на мода.

— Не и когато аз съм ги ушила и поставила, ще видиш, че ще изглеждат фантастично.

Лин кимна. Знаеше, че, приятелката ѝ в момента има нужда да прави нещо, за да докаже сама на себе си собствените си възможности. Чувстваше се донякъде отговорна за Айлин, откакто се бяха срещнали за първи път преди около година. Това се случи при откриването на една голяма модна къща на Пето Авеню. Лин беше направила вътрешното ѝ обзавеждане, а Айлин — част от първата модна колекция. След тази първа среща двете предприемчиви и амбициозни млади жени станаха най-близки приятелки.

Следобедът мина неусетно. Беше почти тъмно, когато двете най-сетне приключиха с работата си и си наляха по едно мартини. Бяха направили всичко възможно, за да придадат част от собствения си стил и вкус на това фантастично жилище. Във всяка една от стаите бяха поставени по няколко големи саксии със зелени декоративни растения, по стените висяха цветни репродукции на модерни художници. На перваза на камината стояха снимки на някои приятелки на Лин и Айлин, както и на родителите им. Сивите кожени кресла бяха освежени с малки възглавнички от бледорозова коприна, като отнемаха част от строгата атмосфера и деловия вид на помещението, а по рафтовете и под огледалата в банята бяха подредени всякакви кремове и флакони с козметика.

— Прекрасно! Сега и аз се радвам много, Лин — Айлин ликуващо се огледа наоколо.

Двете жени се чукнаха и отпиха.

Лин Уокър беше висока и стройна блондинка с тъмносини очи. Нейната елегантност и грация, както и самоувереният ѝ поглед, действаша хипнотично върху по-голяма част от мъжете, но държанието ѝ в никакъв случай не беше сладникаво предразполагащо, а по-скоро респектиращо и бъдещо възхищение. Айлин Швайфт беше малко по-ниска от Лин, с крехка фигура и правилни черти на лицето. Сивите ѝ очи контрастираха очарователно с тъмната коса, спускаща се до средата на раменете ѝ. Когато двете излизаха заедно, беше невъзможно да останат незабелязани. Причината за това, че до този момент не бяха имали сериозна връзка с нито един от досегашните си партньори, беше може би тази, че нито Лин, нито Айлин искаха да бъдат желани и ценени само заради атрактивната си външност.

Лин имаше твърд характер, беше разумна, критична и дълго обмисляше, преди да вземе каквото и да е решение. В професията си

на вътрешен архитект често имаше работа с мъже, които понякога бяха нейни работодатели, понякога — партньори в сключената сделка. Отдавна се беше научила да използва срещу тях собствените им оръжия, за да ги накара да я приемат като равностоен партньор.

Айлин със своята миловидна външност сякаш непрекъснато имаше нужда от закрила. Беше тиха, с благ характер и създаваше впечатление за уязвимост, или по-точно повърхностност, но всъщност умееше да преценява нещата трезво. Беше доверчива, понякога лекомислена, но когато се стигнеше дотам да избира, знаеше винаги точно какво иска. Това всъщност беше нещото, по което двете жени най-много си приличаха и което ги свързваше толкова здраво в едно неразделно приятелство и разбирателство.

— Обаче със сигурност ще ни трябва чистачка — въздъхна Лин.

— Страхувам се, че идеята ти е неприемлива — отвърна Айлин.

Като че ли Лин не знаеше това. Само чистачка им липсваше! Да се намери такава в Ню Йорк беше почти невъзможно, а дори и да откриеха, трябваше да ѝ плащат на час и то толкова скъпо, че всеки специалист, в която и да е област би завидял на такова възнаграждение. Чак такъв лукс Лин не би могла да си позволи, колкото и много да печелеше.

— По-нататък ще измислим нещо — каза Айлин. — Вчера изтеглих от банката последните пари от сметката си и сега трябва да гладувам, докато „Харпърс“ ми платят. Дължат ми още две хиляди долара за детската колекция.

— Ето, виждаш ли. Все пак не е толкова лошо.

— Да, но за колко време ще стигнат две хиляди долара, след като веднага трябва да дам хиляда и петстотин от тях за наем? — Айлин беше отчаяна.

— Хайде, скъпа, не се тревожи повече. Ще видиш, че ще се оправим все някак. Нека да поспим няколко часа. Утре е неделя, времето сигурно ще е хубаво и ще можем да отидем до Кони Айлънд. Може да имаме късмет и да срещнем някой милионер, или още по-добре двама, които ще ни избавят от затрудненията ни.

Вече два месеца Лин и Айлин се наслаждаваха на новия си начин на живот в разкошния апартамент. Бяха направили още някои

подобрения и размествания и в момента жилището изглеждаше приказно. Сред кръга от познати на двете млади жени се говореше само за това и домът им се беше превърнал в извънредно интересен обект за посещения и дискусии.

Два пъти досега бяха платили наема си и с останалите пари се бяха оправяли, до получаването на нова заплата. Но когато на първи септември пристигна сметката за наема, Айлин въздъхна сърцераздирателно.

— Лин, не знам какво да правя. Сметката ми показва повече от минус хиляда долара, а скоро не ми предстоят големи плащания.

— Не се безпокой, скъпа. За този месец може да платя наема сама. Ще ми върнеш парите, когато имаш възможност.

Работите на Лин вървяха много добре в момента. Освен заплата си този месец беше получила още няколко хиляди от един договор, който Боб ѝ беше уредил.

— Много мило, Лин. Но не е трайно разрешение на проблема. Страхувам се, че ако в най-скоро време не си намеря постоянна работа, ще трябва да те напусна — каза Айлин потиснато.

— Изобщо недей и да си помисляш за това! — Лин беше възмутена. — Този апартамент принадлежи на двете ни и аз не искам да живея с никой друг тук.

— Но може би ще се наложи. Наемът е твърде висок, за да живееш сама.

Двете решиха да обсъдят проблема и да се опитат да намерят някакво решение. Айлин беше тази, която направи първото предложение.

— Може да дадем една от стаите под наем. И без това масата ми за кроене чудесно се побира в спалнята ми, която е огромна за сам човек.

Лин се замисли. В такива моменти винаги изпитваше нужда да запали цигара. Изпуши три една след друга, докато най-сетне проектът на Айлин беше обмислен.

— Да, това наистина е възможност. Но се страхувам, че една съквартирантка само ще наруши спокойствието ни и всичко ще се обърне с главата надолу. А погледни колко хубаво се развиват нещата до този момент.

— Наистина е така, Лин. Но за моята работна стая бихме могли да вземаме петстотин долара всеки месец. Не е кой знае колко, но все пак е помощ.

— И откъде ще намерим някого, с когото да се разбираме добре?

— Да дадем обява във вестника — предложи Айлин. — Почти половината Ню Йорк търси под наем стая или жилище.

— Права си. Можем да опитаме поне. Но да се разберем предварително — ще вземем само някоя, която пасва сто процента и на двете ни — съгласи се най-сетне Лин, въпреки че имаше все още някои съмнения относно успеха на това начинание.

Двете подготвиха обява, която гласеше, че се търси симпатична съквартирантка за един голям апартамент, на възраст около двадесет години.

Следващият ден беше ужасно изморителен за Айлин, която непрекъснато отговаряше на безбройните телефонни обаждания и с още по-голяма яснота осъзна преимуществата на това, да си по цял ден на работа като Лин. Изглеждаше наистина така, като че ли половината женско население на Ню Йорк търси квартира. Една жена с приятен тих глас получи одобрението на Айлин, друга беше поканена да види стаята, а точно когато Лин влизаше въкъщи, приятелката ѝ обясняваше за кой ли път вече на третата условията по настаняването.

— Е, намери ли се подходяща наемателка? — попита Лин. Тя захвърли обувките си наред стаята и тръгна към банята да напълни ваната. След тежкия си работен ден имаше нужда точно от това в момента.

— Не знам още — Айлин я последва и седна на белия фотьойл, облечен с изкуствена кожа, докато Лин с въздишка на удоволствие се изтегна във ваната. — Най-различни кандидатки се обаждаха, но аз поканих само три от тях да видят стаята.

— И кога ще дойдат тези трите? На мен също ми се иска да се срещна с тях — за секунди Лин се потопи цялата в ухаещата пяна и после отново подаде глава, изтривайки лицето си.

— Едната още тази вечер, а другите две утре — Айлин бързо се съблече и се мушна във ваната при приятелката си.

Двете млади жени често се къпеха заедно. Във ваната водеха най-приятните си разговори. Това обясняваше, защо банята все повече заприличваше на втора всекидневна. Върху ниския мраморен плот около ваната имаше чаши и бутилки с напитки. Наоколо бяха разпръснати списания, книги, цигари и, естествено, имаше и радио. Както Лин, така и Айлин обожаваха да лежат във ваната и да слушат музика. Сега обаче и двете се замислиха за промените, които щяха да настъпят, след като още един човек се нанесе при тях в апартамента.

— Ще видиш, че ще се наложи всеки ден да почистваме навсякъде — изохка Лин, а Айлин отчаяно добави:

— И кухнята ще трябва да блести и никога повече няма да можем да се къпем толкова дълго, колкото искаме, защото нашата съквартирантка ще иска също да използва банята.

В този момент чуха звънеца на входната врата.

— О, господи, сигурно е тя.

Айлин се надигна, цялата покрита с пяна. Загърна се в пухкава бяла хавлия и остави дълга ясна следа след себе си, когато прекоси салона и тръгна към вратата.

Отвън стоеше една строга жена около тридесетте, която веднага се втренчи недоволено в мокрите следи на Айлин в коридора.

— Но вие ще намокрите всичко! — каза жената и посочи към пода.

— Е, и? — отвърна Айлин. — Не вярвам мраморът да се повреди от това.

— Но някой трябва да почисти — жената беше направо възмутена — а аз ви гарантирам, че това няма да бъде аз, ако се нанесе тук.

Айлин чу и видя достатъчно, за да разбере, че с тази жена няма да се разбират добре.

— Вие обаче няма да се нанесете — каза ядосана и хлопна вратата под носа на досадната посетителка.

Лин също одобри решението на приятелката си, след като тя ѝ описа накратко срещата.

— В края на краищата не ни трябва Цербер вкъщи — завърши Айлин. — Може пък утре да имаме късмет. Ако ли не, ще опитаме още веднъж.

На другия ден позвъни една млада дама с толкова силен грим, крещящо облекло и такива характерни маниери, че у Айлин не остана никакво съмнение относно професията ѝ. След като отказа възпитано, но твърдо на настояванията на тази посетителка, тя зачака следващата кандидатка. Това беше жената с приятния тих глас, която пристигна късно след обяд. Айлин я покани да влезе. Първото впечатление не беше никак лошо. Беше около двадесетгодишно момиче, чужденка, ако се съдеше по акцента ѝ. Изглеждаше стеснителна, но в действителност изобщо не беше такава, както Айлин скоро разбра.

Когато Айлин ѝ показа стаята, тя веднага обяви, че е твърде малка за нея. Ако се съгласяла да я наеме, задължително, трябвало да ползва и салона. И освен това петстотин долара били много само за едно помещение.

— Но ние плащаме три хиляди долара наем — обясни ѝ Айлин.
— И ще можете да ползвате банята и кухнята.

— Това е съвсем естествено — отвърна младата жена и направи гримаса. — При този наем...

Следователно и тази кандидатка отпаднаше. Айлин я изпрати и стигна до убеждението, че всякакви по-нататъшни надежди да си намерят подходяща съквартирантка ще бъдат напразни. Тя сподели това с Лин, която тъкмо се прибираще от работа.

— Пълен неуспех — завърши тя накрая разказа си за двете посещения през деня. Беше потисната и в лошо настроение, но се опита да се пошегува. — Значи ни остава само варианта с милионерите.

— Ако успеем да ги открием, съжителството ни с тях при всички случаи може да се окаже по-сполучливо, отколкото с някоя капризна дама — отвърна Лин. На нея ѝ беше ясно още от самото начало, че трудно ще намерят човек, когото да одобрят напълно. Но така беше дори по-добре и по-приятно да живее само с Айлин.

— Какво ще вечеряме? — опита се да отклони темата, за да разсее мрачното настроение на приятелката си.

— Точно навреме питаш. Преди малко погледнах в хладилника и видях две яйца, малко масло, едно парче изсъхнало сирене и няколко пожълтели листа от салата. Ти какво предлагаш да приготвим от всичко това? — Айлин погледна приятелката си с невинно изражение.

Лин обаче се ядоса — нещо, което ѝ се случваше много рядко.

— Но, Айлин, ти си имала време днес да приготвиш нещо! И беше обещала, че ти ще се грижиш за храната вкъщи! — тонът ѝ беше пълен с упрек.

— Време имах наистина, но нямах пари — измънка Айлин.

— Никакви? Означава ли това, че вече нямаш нито цент? — Лин не можеше да скрие учудването си.

— Да, така е. Всъщност, може и да имам около пет долара някъде из чантата си.

— Обличай се. Каня те на вечеря. Ще отидем долу в ресторанта на Хари. Тази вечер предлагат мексиканска супа. Видях, когато идвах към къщи — бързо реши Лин въпроса. Тя обвиняваше себе си, че не попита приятелката си как е с парите. Изобщо не ѝ беше дошло наум, че е закъсала толкова много, и сега искаше да поправи грешката си и да се извини за избухването си.

Айлин не се поколеба и прие поканата. Вече не ѝ оставаше никаква друга възможност, освен да напусне това скъпо жилище, и смяташе да поговори тази вечер с приятелката си за това.

Двете се преоблякоха бързо и установиха, че както винаги изглеждат великолепно. Тъкмо тръгнаха към вратата, когато се позвъни.

Този път отвори Лин. На прага стоеше висок елегантно облечен мъж. Изглеждаше най-много на тридесет години. Първото нещо, което направи най-силно впечатление на Лин, бяха очите му — дълбоки и сиви, без следа от синьо. Погледът му беше толкова настойчив и проникващ, че тя се уплаши, да не би нещо по нея да не е в ред. Инстинктивно посегна към копчетата на блузката си, но те всички бяха закопчани.

— Здравейте! — каза мъжът непринудено, като че ли бяха добри приятели. — Не съм сбъркал, нали? Вие търсите съквартирант?

— Не — поправи го Лин. — Търсим съквартирантка — нарочно подчерта последната сричка.

— Защото не знаете моите преимущества — каза мъжът и се усмихна. Очите му изведнъж заблестяха, докато чувствените му устни разкриха искрящо бели и равни зъби. Изразителното му лице се озари от закачлив момчешки израз, когато започна да изброява. — Мога да готвя, да пера, да гладя, да чистя...

— Казах ви, че търсим съквартирантка — обясни Лин още веднъж и се обърна да потърси с поглед Айлин. Имаше чувството, че се нуждае от подкрепата ѝ. Този мъж сякаш отнемаше голяма част от нейната самоувереност.

Най-сетне Айлин се появи и въпросително погледна първо Лин, после непознатия, който приветливо ѝ се усмихна.

— Аз съм Норман Камбърланд — каза той така, като че ли двете жени очакваха най-много от всичко да разберат тъкмо това. — Ще се радвам да бъда ваш съквартирант.

— Но това е невъзможно! — заяви на свой ред Айлин толкова категорично, колкото и Лин преди малко. — Ние търсим жена.

Норман се усмихна отново и Айлин се почувства също така обезкуражена, както и приятелката ѝ.

— Но защо? Защо непременно държите да бъде жена? — попита той.

— Защото ние сме две жени — отвърна Лин.

— Това е много неубедителен аргумент — каза Норман Камбърланд, смеейки се. — Ако навсякъде, където живеят жени, се допускат единствено пак само жени, тогава нищо добро не очаква мъжкото население на този свят.

— Виждате ли, мистър Камбърланд, въпреки вашите възражения, ние смятаме да намерим жена — Лин се ядоса. — Мъжете мислят, че никога и никъде не могат да се оправят без тях. А ние до този момент сме се оправяли чудесно и сами.

Нито една от двете жени не беше поканила Норман да влезе, и въпреки това и двете с учудване забелязаха в един момент, че внезапно са се озовали в салона. Мъжът се огледа одобрително наоколо и констатира:

— Чудесно си живеете двете. И всичко е толкова добре подредено — изведнъж прокара пръст по перваза на камината, погледна го и каза — Само трябва да се забърше праха.

Двете приятелки онемяха.

— Какво безсрамие... — започна Лин, но Норман веднага я прекъсна помирително.

— Това беше шега, разбира се, мис... Уокър или Швайфт? Прочетох двете имена на вратата.

— Уокър. Аз съм Лин Уокър. А това е приятелката ми Айлин Швайфт. А сега ни извинете, мистър Камбърланд, но трябва да излезем за вечеря.

Лин се опита да го принуди да излезе, но той отново я стрелна с очарователната си усмивка и тя с учудване усети приятно гъделичкане в областта на стомаха.

— Бих могъл да ви придружа, ако няма да ви бъде неприятно. Аз също не съм хапвал нищо от сутринта. И освен това на маса се постигат най-добрите споразумения — каза той невъзмутимо.

Лин и Айлин се спогледаха и си смигнаха. Най-важното нещо в момента беше този мъж да напусне жилището им, а по-нататък щяха да решат какво да правят.

В асансьора Норман Камбърланд им обясни словоохотливо, че е социолог, но че все още не е намерил работа по специалността си и затова в момента кара такси.

— Това съвсем не е лоша работа за един социолог. Запознаваш се с много нови хора и имаш пълната възможност да изследваш и класифицираш характеристиките им от социологична гледна точка — съвсем теоретично, разбира се — каза той и се усмихна.

— Добре ли се печели? — включи се изведнъж Айлин в темата. Може би и тя би могла да кара такси.

— Разбира се. Е, не цяло състояние, но съвсем достатъчно, за да живееш нормално. А през това време можеш да търсиш и подходяща постоянна работа.

Асансьорът спря на партера и тримата заедно прекосиха грандиозното фоайе на скъпата жилищна сграда, избягвайки многозначителните погледи на портиера. „Да си мисли каквото ще!“ — решиха двете жени.

— Е, мистър Камбърланд, ние сме дотук. Желаям ви успех при по-нататъшното ви търсене на жилище — каза Лин, когато вече бяха на улицата.

Протегна ръка на Норман. Той я пое в дланта си, леко я стисна и изведнъж Лин усети през цялото ѝ тяло да преминава тръпка. „Боже мой, какво ли означава това?“ — помисли тя сепната и бързо издърпа

ръката си, като че ли се беше опарила. После, без сама да знае защо, додаде:

— Или искате да ни придружите за вечеря? Ние всъщност бяхме решили да хапнем мексиканска супа тази вечер в заведението на Хари. Там отсреща, виждате ли? — тя се обърна и посочи едно малко приветливо ресторантче от другата страна на улицата, което с приятния си семпъл вид сякаш ги подканяше да влязат вътре.

— Чудесно, точно това ми се ядеше и на мен. Червен боб, лютивни подправки и съвсем малко месо — усмихна се Норман и побърза да приеме поканата.

Айлин не каза нищо, но веднага забеляза, че приятелката ѝ започва да се влюбва. Познаваше я твърде добре, за да усети, че този път нещата изглеждат ще бъдат сериозни, но също така знаеше, че това е последното нещо, което Лин би си признала, ако я попиташе.

Тримата ловко се промъкнаха през натовареното в този час движение на Медисън Авеню и влязоха в заведението. Собственикът поздрави приятелски двете млади жени, които бяха станали негови редовни клиентки, откакто се бяха нанесли в апартамента отсреща.

— Там отзад е масата ни — Лин посочи малка кръгла масичка в единия ъгъл.

— Много е приятно — установи доволно Норман. — И ухае ужасно апетитно.

Хари им донесе супите и Лин с удоволствие забеляза, че Норман одобри храната и веднага започна да яде. Изглежда, че наистина му харесваше. Поръча си и една бира.

— Никога не ми е било толкова вкусно — каза той, след като отмести чинията си настрана. — Ще направя ли неприятно впечатление тук, ако си поръчам още една порция?

— Не. Но ви препоръчвам да опитате като десерт специалитета със сирене на Хари. Ще видите, че ще ви се услади.

— Хари, донесете ни, ако обичате, три порции от вашия специалитет със сирене — обърна се Норман към собственика на бара.

Айлин се опита да протестира, но той каза:

— Всичко това ще бъде за моя сметка. От една страна ви дължа благодарност за това, че ми показахте това чудесно заведение, където готвят толкова вкусно, а от друга, това е така да се каже нашата първа съвместна вечеря. Нали ще ви бъда наемател.

Двете приятелки се спогледаха напрегнато. В края на краищата не можеха да обсъждат своите „за“ и „против“ в присъствието на Норман.

Той като че ли усети, че ще е по-добре да ги остави за малко сами, и каза усмихнато:

— Извинете ме за момент, ако обичате. Искам да си измия ръцете.

Едва беше напуснал масата и Лин и Айлин възбудено заобсъждаха въпроса за настаняването на Норман в дома им.

— Е, какво мислиш, Айлин? Да го приемем ли? На мен ми се вижда симпатичен този Норман, ти не смяташ ли така?

Лин като че ли търсеше подкрепа у приятелката си.

— Той ти харесва, нали, Лин?

— Да, разбира се. А на теб не, така ли?

— Симпатичен е — отвърна Айлин. — Но ние се бяхме разбрали да вземем непременно жена. А доколкото виждам, той изобщо не изглежда като жена.

— О, със сигурност не! — изсмя се Лин. — Дори изглежда подчертано мъжествен.

— Според собствените му думи той има и други достойнства. Кара такси, а ние двете сме без превоз. Освен това твърди, че е добър домакин — размишляваше Айлин на глас. — Това може да реши някои наши проблеми.

В този момент видяха Норман да се приближава към масата и си кимнаха съчастнически.

Норман седна и усмихвайки се очарователно на двете си нови познати, погледна питащо първо едната, после другата.

— Струва ми се, че вече сте взели решение. Да се надявам, че то е в моя полза?

— Решихме да ви вземем, Норман — отговори Лин. — Но най-напред пробно, тъй като изобщо не ви познаваме. Предлагаме ви първо да сключим договор за четири седмици...

— Съгласен съм. Ще видите, че няма да се разочаровате. След четири седмици вие, Лин, както и вие, Айлин, ще бъдете с най-добри впечатления от общото ни съжителство — Норман се усмихна самоуверено на двете приятелки, които изглеждаха доста объркани от блестящата му самореклама. — А сега ми позволете да отпразнуваме с

бутилка шампанско постигнатото споразумение — той направи знак на Хари.

— Живеете доста нашироко, Норман — установи Лин. Тя все още се опитваше да се държи безгрижно и непринудено, за да не обръща внимание на учестеното биене на сърцето си и вълнението, което този сивоок мъж предизвикваше у нея.

— Не мисля, че е така. Просто винаги с удоволствие празнувам малки победи. Освен това сега наистина се радвам. Мога ли да се нанеса още утре?

— Не знам. Първо трябва да опразним стаята. Досега тя беше работен кабинет на Айлин — Лин едва успяваше да прикрие смущението си от настойчивия поглед на Норман. Само ако можеше да не обръща внимание на тези очи!

— Не се безпокойте за това. Аз ще свърша тази работа. Ще има ли някой утре сутринта в апартамента?

— Аз ще бъда на работа, но Айлин ще бъде вкъщи. В момента тя няма ангажимент — обясни Лин.

— Точно така — намеси се Айлин. — Утре ще ви посрещна и ще ви обясня всичко, Норман. Естествено, ще можете да използвате и кухнята, а за банята ще бъде най-добре да направим график...

Норман се разсмя весело и изгледа закачливо двете жени.

— Вече видях кухнята. Струва ми се, че досега не сте я използвали за нещо друго, освен да си направите кафе с машината или да си сварите по едно яйце — каза той. — Това обаче ще се промени коренно от този момент нататък. Готвенето е моята страст, така че ако ми позволите, бих могъл да отговарям изцяло за кухнята.

На Лин ѝ се струваше, че не всичко е както трябва. Нещата се развиваха прекалено бързо за нейния вкус. Този Норман създаваше впечатлението, че има само положителни страни. Но все пак трябваше да има и някакъв недостатък, в противен случай не би било естествено. Тя се вгледа в него, спря погледа си първо на сивите му очи, които сякаш я хипнотизираха с искрящия си блясък, загледа гъстата му коса и се опита да си представи как прокарва пръсти през нея. Погледът ѝ се плздна по изразителното му лице и се спря на плътните му устни, които с чувствената си извивка я изкушаваха да ги почувства притиснати до своите. Продължи по-надолу и се спря на широките му рамене, очертани под вълнения пуловер, под който се подаваше яката

на бяла риза от мек фланелен цвят. И най-после се вгледа в ръцете му — изящни, но не изнежени, с дълги пръсти, които създаваха впечатление за чувствителност, но в същото време и сила. „Ръце, за които мечтаеш да те докоснат“ — помисли тя и изведнъж се изплаши от собствените си мисли.

— Нещо не ви харесва в мен ли? — попита Норман и погледна изпитателно Лин.

— Какво? — Лин се стресна. — Не знам още. Аз изобщо не ви познавам, Норман.

Тя се изчерви и леко докосна с крак Айлин под масата, за да ѝ помогне да излезе от неудобната ситуация.

— Понякога Лин мисли прекалено задълбочено. Трябва да свикнете с това, Норман — Айлин се намеси точно навреме. Тя беше забелязала каква насока са взели мислите на приятелката ѝ и това не я учудваше вече, след като и тя беше огледала доста подробно този мъж.

— Да се мисли е хубаво — забеляза Норман. Той разпредели останалото вино по чашите и помоли Хари за сметката.

Малко по-късно се сбогуваха долу пред сградата.

— До утре! Ще пристигна с багажа си около десет сутринта — осведоми ги Норман и протегна поред ръка и на двете. — Утрешният ден ще бъде особено радостен за мен — добави той.

— Да се надяваме, че ние също ще имаме повод да се радваме от утре — каза Лин. Не ѝ беше приятно да мисли, че успехите му следваха с такава лекота един след друг.

— Всичко, с което мога да допринеса за това, ще бъде направено — обеща Норман. След това се качи в таксито и замина.

Лин и Айлин се качиха в асансьора до своя етаж.

— Дано да не сме направили грешка — Лин изглеждаше замислена, но в очите ѝ имаше особен блясък, който Айлин добре познаваше. Той се появяваше само тогава, когато приятелката ѝ се радваше за нещо.

— Не мисля, че е така. По-добре да живеем с един хубав мъж, отколкото с някоя досадна жена — отвърна Айлин.

Наляха си по едно последно мартини за този ден и поговориха още половин час за Норман Камбърланд, който от утре щеше да стане част от живота им, или поне щеше да дели с тях този апартамент.

Двете решиха, ако възникнат усложнения от какъвто и да било характер, да бъдат твърди и да не допускат компромиси.

— Ако в края на краищата не се чувстваме удобно, ще продължим да си живеем сами — Лин не беше много категорична, когато казваше това. Пред очите ѝ все още беше лицето на Норман.

— Готово — съгласи се Айлин. — Но сега е време да спим. Утре ще ставаш много рано, Лин.

II

Точно в десет се позвъни на вратата. Айлин отвори и се озова пред огромен букет бели рози, зад които се криеше Норман.

— Бели рози за сивия салон и за двете ми очарователни съквартирантки — каза, той и влезе. Огледа се наоколо и натопи букета в красива бяла ваза. Изглежда, че Норман не оставяше нищо на случайността. Потърси подходящо място за цветята и накрая ги постави върху мраморния перваз на камината.

След това се зае да разопакова куфар и кашони, които изглеждаха ужасно тежки.

— Да не би да носите колекцията си от минерали? — попита Айлин учудена.

— Не — книги, които обаче не са по-леки — Норман се засмя.

Двамата заедно преместиха масата за кроене и някои други неща в спалнята на Айлин. Там наистина имаше достатъчно място за всичко. Норман предложи да преместят леглото ѝ в по-отдалечения ъгъл, а да поставят голямата маса пред двата прозореца. Направиха разместването и стаята стана наистина по-приветлива. Преди на Айлин все ѝ изглеждаше прекалено голяма и празна, а сега представляваше чудесно съчетание на работен кабинет и спалня.

Норман постави един матрак на пода във вече освободената стая и се зае грижливо да подрежда многото си книги върху белите етажерки на стената. Айлин го погледа известно време, но после реши, че това занимание може да продължи с часове.

— Да направя ли кафе? — предложи тя.

— Не. Аз ще направя — Норман скочи и се отправи към кухнята с няколко кутии в ръка.

Айлин се зачете в някои заглавия на книгите му. Това беше все специализирана литература на теми, които не ѝ се виждаха много интересни. Философски, социологически, книги по икономически въпроси, които изглеждаха много сериозни и скучни. Сред тях се

виждаха няколко джобни романа, които като че ли бяха четени многократно.

— Сервирано е! — провикна се Норман откъм салона.

Айлин влезе отгътък и остана удивена. Бялата кръгла масичка беше покрита с най-различни вкусни неща, приготвени от готово маслено тесто, а кафето ухаеше приятно и горещо в красива порцеланова каничка.

Момичето погледна Норман слисано.

— Като у майка ми — промълви и си наля кафе.

Сложи в чинията си няколко от сладките, които Норман беше намазал с мармалад, и все още учудена ги опита. Още веднъж остана приятно изненадана — бяха много вкусни.

Замислено загледа този мъж, който изглеждаше пълен с изненади. Както беше облечен с избелелите си дънки и мека бяла риза, той в никакъв случай нямаше вид на прилежен домакин. Небрежната му прическа пасваше на лицето му, озарено от доволна момчешка усмивка.

— Много се радвам, че ти е вкусно. Кога ще се върне приятелката ти? — попита той.

— Около седем — отговори Айлин дъвчейки.

— Значи ще се храним в седем и половина. Каня ви на вечеря.

— Как така? Нали снощната вечеря беше за твоя сметка?

Норман като че ли се забавляваше от нещо.

— Точно така. А тази вечер съм решил да убедя дамите в готварските си способности. Вече съм донесъл всичко, което е необходимо за едно пълно меню за четирима — обясни той сияейки.

Лин се прибра по-късно от обикновено. Преговорите с един важен клиент се бяха проточили непредвидено дълго и сега тя беше напълно изтощена и потисната. Само една топла вана можеше да подобри настроението ѝ.

Още щом прекрачи прага, ѝ се стори, че нещо не е както преди. Изглеждаше различно, миришеше различно, изобщо имаше нещо необичайно. После забеляза празнично подредената маса за хранене. Беше силно учудена от това, както и от разкошния букет бели рози, чието място беше намерено толкова подходящо, като че ли самата тя го бе поставила върху камината. Никъде другаде в целия апартамент не би изглеждал по-добре, отколкото там.

— Ваната ти е приготвена, Лин. Побързай! — чу тя гласа на приятелката си от кухнята. Айлин се появи с чаша леденостудено мартини в ръка. — Вземи това. И по изключение се къпи тази вечер само половин час. Норман е наготвил толкова вкусно...

— Норман какво? — Лин като че ли не повярва на ушите си.

— Наготви! И не ме питай как и какво. Нищо няма да кажа, това е изненада. А сега моля те, по-бързо! Ще бъде жалко, ако храната изстине — подкани я Айлин отново и се въртна към кухнята.

Лин не се опита да противоречи. Тръгна към банята и както винаги започна да се съблича още по пътя и да пуска дрехите си една след друга на земята. Изведнъж се сети, че ще трябва да се откаже от тези си привички за в бъдеще и се подразни за момент. Ето ти сега мъж съквартирант! Така обичайната свобода в действията и навиците щеше да стане на пух и прах, а вместо това трябваше непрекъснато да се съобразява с всичко и дори в дома си да бъде постоянно нащрек.

Тя се потопи в ухаещата пяна и блажено се отпусна, затваряйки очи. Не забеляза как Норман с усмивка вдигна от пода сивото й сако и грижливо го постави на закачалка. По-нататък намери полата й и се огледа за други следи от тази жена, която още от първия момент, в който я видя, му беше допаднала изключително много и дори и да не искаше, беше станала постоянен обект на мислите му.

Той се върна в кухнята и се зае да приготви бързо мешана салата. Усмихна се на удивлението на Айлин, която все още не можеше да го възприеме в тази му светлина, и й обясни какви са съставките на най-важната част от тази салата — специалния сос, без който нищо не би се получило. Айлин кимна, но не престана да го гледа учудено. „Как е възможно един мъж да бъде такъв виртуоз в кухнята?“ — мислеше тя. Тя самата се затрудняваше да приготви дори най-обикновено ястие. А когато казваше, че ще готви, това означаваше да затопли някакво готово, или в най-добрия случай полуготово ядене в микровълновата печка.

— Можеш да отидеш да правиш компания на приятелката си, Айлин. Но точно в осем ще ви чакам — Норман не искаше да бъде притесняван при последните си приготовления.

Малко по-късно се чу гласът му:

— Лин, Айлин, яденето е готово!

Двете приятелки бяха в стаята на Лин и се приготвиха.

— Чу ли, Лин? Първо извика теб — забеляза Айлин с дяволита усмивка.

— И какво от това? Това не означава нищо — Лин се подразни. Тя все още не беше срещала Норман, откакто се върна вкъщи. Бързо облече тясна черна рокля от много тънък плат, плътно прилепнала по тялото. Този тоалет като че ли беше създаден точно за нея, подчертавайки безупречните форми на сякаш изваяната ѝ фигура. Събра на тила си тъмнорусата си коса и сръчно я прибра в кок. Знаеше, че тази прическа ѝ отива много, разкривайки изпъкналите скули и откроявайки погледа на бадемовидните наситеносини очи, които излъчваха нещо загадъчно.

— Изглеждаш невероятно, Лин! — възкликна Айлин, действително очарована от вида на приятелката си.

— Също както и ти, скъпа — върна ѝ комплимента Лин. В действителност Айлин също се беше нагласила добре. Носеше широк копrienен костюм в кралско синьо, който чудесно контрастираше с тъмната ѝ коса и придаваше на сивите ѝ очи тъмния оттенък от цвета на теменужката.

— Къде сте се скрили? Идвайте вече! — чуха те отново гласа на Норман и побързаха да се отзоват.

— Всъщност аз хапнах малко с шефа си в „Сарди“ — каза Лин, като хвърли поглед на трапезата, — но в сравнение с това, което виждам тук, менюто беше направо нищожно.

Кръглата бяла маса в салона беше застлана с покривка от сива коприна, на която чудесно изпъкваше скъпият бял порцелан на Лин. Красивите винени чаши с черни столчета явно принадлежаха на Норман. Върху белите подложни чинии бяха поставени стъклени купички със салатата, която напомняше на Лин за френската кухня.

— Моля, заповядайте! — покани ги Норман и запали две свещи, поставени в красиви сребърни свещници, които явно също бяха негови.

Лин и Айлин заеха безмълвно местата си и опитаха салатата. Спогледаха се учудени от невероятния ѝ вкус, а после и двете се обърнаха одобрително към Норман.

— Това е моята специална салата за особени случаи — обясни им той гордо.

Двете жени продължаваха да го поглеждат изненадано от време на време. Тази вечер той беше облечен с тънък костюм от сив лен. „Има вкус“ — установи Лин не без удоволствие.

Веднага щом приключиха със салатата, Норман им сервира следващото ястие: съвсем крехко рибно филе с масло върху канапе от спанак, полято с лек сметанов сос с пресни краставички. Предложи им към него тънко сухо бяло вино.

Лин полагаше усилия да се концентрира върху великолепното меню, за да не вдига погледа си непрекъснато към очите на Норман, които неустойимо я привличаха. Постави късче филе на върха на езика си и то сякаш веднага се разтопи.

— Струва ми се, че никога през живота си не съм яла толкова добре приготвена риба — кимна одобрително към Норман и Айлин я подкрепи.

Норман им предложи лимонов сок.

— Това е най-подходящото леко предястие преди основното ядене — каза той и се усмихна.

— Кажете, Норман, да не би в социологическия факултет да изучавате задължително и готварско изкуство? Или най-малкото ви учат междуременно и на това, да се запознавате самостоятелно с неговите тънкости, за да си помагате при реализацията си в живота?

Въпросът на Лин прозвуча провокиращо. Този мъж сякаш беше пълен с изненади и тя искаше да намери обяснение поне за част от тях.

Норман се засмя весело.

— Социологията е едно, а да готвиш добре — съвсем друго нещо. И не са необходими нито много средства, нито пък уроци за това, как да се храниш добре. Просто трябва да умееш да подбереш подходящите съставки, за да се получи едно добро съчетание.

— Много благодарим за лекцията по готварство — каза Лин леко иронично и го погледна предизвикателно.

— Не бъди нахална, Лин — упрекна я Айлин. — Трябва да се радваш, че ни гледат така. — После попита любопитно. — Какво следва сега?

Айлин понечи да стане и да занесе мръсните чинии в кухнята, но Норман я накара да седне.

— Не сега. Днес аз съм дежурен по кухня.

— Да се надяваме, че няма да е нужно да се реваншираме — изохка тя, докато Норман беше отгътък. — Никога не бих могла да приготвя нещо подобно на това невероятно меню.

— Нито пък аз. Но ми се струва, че Норман не го прави, за да спекулира. Просто иска да ни покаже какво може — добави Лин и си запали цигара, с което си спечели един пълен с упрек поглед от страна на Норман, който тъкмо влизаше.

— По време на ядене не се пуши. Това е изключително вредно за стомаха.

Лин смачка цигарата в пепелника, който Норман веднага отнесе. След това с обигран маниер им предложи основното ястие, карайки ги да се чувстват така, като че ли се намират в най-скъпия ресторант. Това бяха гърди от фазан върху хрупкаво сварено бяло зеле, гарнирани с малки картофчета.

Лин и Айлин занемяха и си размениха красноречиви погледи.

— Невероятно — промърмори накрая Лин. — Страхувам се, че трябва да ти платим, Норман. Дотук беше перфектен във всичко. И за останалото ли е така?

Норман се усмихна многозначително на тази забележка и Лин чак сега си даде сметка колко двусмислено се е изразила. Лека червенина плъзна по врата ѝ към лицето.

— Имах предвид, че рядко можеш да срещнеш мъж, който по професия е социолог, кара такси, готви като всепризнат майстор, носи чудесно ушит скъп костюм...

— ... и спи върху матрак, поставен направо на пода в стаята си под наем — завърши Айлин описанието.

— Именно — потвърди Лин.

Норман ги погледна учудено.

— Но кое е необикновеното тук? По тази логика аз също бих могъл да ви попитам по каква причина две толкова хубави млади жени като вас живеят съвсем сами в огромен луксозен апартамент, въпреки че той явно не им е нужен целия и им струва твърде скъпо?

Казани от всеки друг, тези думи биха прозвучали като безсрамен намек, но Норман гледаше толкова мило и съчувствено, че двете останаха с впечатлението, че той наистина се интересува от проблемите им, и решиха да му се доверят.

— Ще видите, че заедно ще се оправим с всичко — увери ги той, след като двете завършиха разказа си. — Аз ще се грижа за кухнята и почистването на жилището. Айлин ще даде обява и ще се опита да си намери постоянна работа, вместо да приема от време на време ту този, ту онзи ангажимент. А ти, Лин, се опитай да не работиш толкова много, а да се щадиш повече. Страхувам се, че шефът ти те използва.

Лин кимна потиснато. Наистина в последно време се чувстваше много изтощена и онеправдана. Най-много я беше яд на самонадеяния Дон Шетърланд, който непрекъснато получаваше признанието, полагащо се на нея самата. И това ставаше така, защото проектите, които той предлагаше, бяха разработени в повечето случаи от Лин.

— И ще си разпределиш задачите така, че да имаме време за някои общи занимания — продължи Норман. — Спомняте ли си кога за последен път сте били в музей?

— Не знам... аз никога нямам време... — Лин опита да обясни, че това не е липса на интерес от нейна страна, а по-скоро липса на възможност.

— Време ще се намери. Аз ще се занимая с това — Норман събра мръсните чинии и ги понесе към кухнята. След минута се появи с поднос, върху който имаше четири купички с шоколадов крем и каничка кафе.

— Много си мил, Норман, но аз не мога повече. Имам чувството, че ако хапна само още един залък, ще се пръсна — Лин изохка и побутна десерта пред себе си.

— Нима наистина съм толкова мил? — Норман я стрелна с поглед и лицето му се озари от многозначителна усмивка.

Тя сведе поглед и сконфузено промърмори нещо неясно, докато посягаше към цигарите си.

— Сега мога ли да пуша?

Норман кимна и ѝ подаде огънче. Тя вдиша дълбоко дима и го погледна право в очите.

— Без съмнение ти си много интересен мъж, Норман. Но запомни, моля те, че ние и двете не желаем да се бъркаш в живота ни. В края на краищата не сме деца и нямаме нужда от контрол.

Изражението на Норман се промени, сякаш се разкайваше.

— Извинявай, Лин. Не исках да останете с впечатлението, че ви се налагам по някакъв начин — каза той тихо. — Просто исках да ви

предложва помощта си.

— Чудесно. Значи можем да разчитаме на теб, когато ни се наложи. В момента обаче мисля, че нямаме нужда от помощ — Лин стана от масата. — А сега ме извинете, но съм много уморена. Имах ужасен ден, а и от тази обилна вечеря съвсем ми се доспа.

Айлин щеше да възрази, но изражението на приятелката ѝ я накара да замълчи. По лицето ѝ се четеше всичко друго, само не и умора. Лин изглеждаше несигурна, нервна, а очите ѝ издайнически проблясваха.

— Приятни сънища! — каза Айлин. — Ще помогна на Норман при почистването.

Лин кимна и хвърли изпитателен поглед на приятелката си, напускайки стаята. На Айлин ѝ се стори, че този поглед трябваше да означава предупреждение. И тя лесно се досети за какво...

Лин легна облечена и се втренчи в тавана. От десет минути вече пушеше непрекъснато и не спираше да мисли.

Както и да умуваше и да увърташе, поне пред себе си трябваше да признае истината — беше се влюбила в Норман Камбърланд, за когото уж знаеше много неща, а всъщност чувстваше, че не знае нищо със сигурност. Всичко, което Норман до този момент беше разкрил за себе си, някак не си пасваше.

Вчера изглеждаше като студент — непосредствен, открит и симпатичен, а тази вечер имаше вид на преуспяващ млад бизнесмен, самоуверен и амбициозен. Както беше успяла да установи при един бегъл поглед в стаята му, Норман имаше чудесно подбрана библиотека и освен това изискана колекция от скъпи чаши и сребърни свещници, които сигурно струваха едно малко състояние. Носеше ту стари, избелели от дългата употреба дънки, ту чудесно ушит скъп костюм, който го правеше невероятно елегантен. Веднъж се държеше като голямо момче, друг път — като опитен мъж, който я караше да се чувства невероятно незащитна и несигурна. И освен това имаше очи, които преследваха Лин непрекъснато, независимо от това дали ги гледаше, или мислеше за тях.

Тя си даде сметка, че никога досега не е срещала мъж като Норман. Цялото му поведение и всичко, което казваше,

свидетелстваше за това, че е извънредно образован. А в същото време твърдеше, че изкарва прехраната си като таксиметров шофьор. Нещо не беше както трябва. Лин си постави за цел да разгадае тайната му, но реши да не споделя опасенията си с Айлин. Приятелката ѝ беше явно напълно спечелена от Норман, разбираше се толкова добре с него, че никога не би оправдала недоверието ѝ, а още по-малко пък би я разбрала и подкрепила.

Още цял час Лин лежа неподвижна и втренчена в пространството пред себе си. Едва след полунощ, когато шумовете в апартамента утихнаха, тя стана, съблече роклята си и наметна пъстро копrienено кимоно, за да отиде в банята. Искаше да свали грима си и да вземе душ.

Стоеше гола пред едната от двете мивки и внимателно бършеше от очите си сенките и туша за мигли, когато видя в огледалото пред себе си лицето на Норман. Обърна се бързо и едва в този момент се сети за своята голота.

— Вън! — каза тя и светкавично сграбчи някаква кърпа, притискайки я към тялото си.

— Извинявай, Лин. Не знаех, че си в банята — промърмори той притеснено и бързо се обърна. Лин облече кимоното си и припряно го загърна пред гърдите си.

— Следващия път предвидливо ще заключа — гласът ѝ звучеше дрезгаво.

— Няма да е необходимо. Наистина не влязох нарочно — отново се извини той. — Но след като и без това сме будни, имаш ли нещо против да изпием по един коняк заедно?

Лин забеляза умоляващия израз в очите му и тъй като и тя самата имаше нужда от едно питие преди сън, кимна. Двамата се отправиха към салона.

— Никога повече няма да се повтори да те притеснявам в банята — каза Норман с променен глас, след като се чукнаха и отпиха. А след като Лин не отговори, добави тихо. — Искам да кажа — докато не ми се разреши.

Лин се опита да намери някакъв отговор, обаче нищо не ѝ дойде наум. Вместо това усети погледа на Норман върху лицето си, върху тялото си, което копrienеното кимоно по-скоро подчертаваше, отколкото прикриваше. Едва сега забеляза, че Норман е по къси

панталони и тениска. Опитва се да не обръща внимание на шоколадовия тен на хармоничното му силно тяло, на мускулестите рамене и ръце. Накрая каза:

— Не трябва да започваме тази игра, Норман.

— За коя игра говориш? — очите му издаваха, че му е пределно ясно какво има предвид Лин.

— Обичайната игра. Тази, която се играе между мъжете и жените. Аз не искам — опита се да прозвучи убедително, но очите ѝ опровергаваха думите, а гласът ѝ потрепна несигурно и развълнувано.

На Норман му трябваша само няколко секунди, за да разбере с абсолютна увереност, че тази красива жена срещу него се вълнува от същите чувства, каквито бяха завладели и него. Той остави чашата си и бавно тръгна към Лин, която сякаш се опитваше да се смали и да се слее с фотьойла. Взе чашата от ръката ѝ и се надвеси над нея. Опря се с две ръце на облегалките на стола и приближи лице към косата ѝ. Устните му нежно се плъзнаха по нея, насочвайки се към ухото ѝ. Лин усети горещия му дъх и потръпна, когато той я целуна съвсем нежно, почти недоловимо.

— Аз не бих го определил като игра. Влюбих се в теб още първия път, когато те видях.

Шепотът му беше станал дрезгав. Лин остана неподвижна, докато устните му докоснаха бузата ѝ и най-сетне се спряха върху нейните. Изведнъж напрежението ѝ се изпари. Тя обви ръцете си около гърба му и едновременно с това устните ѝ се разтвориха. Очите му бяха толкова близо, че видя антрацитните зеници сред сивотата на ирисите. Целувката му ставаше все по-настойчива и страстна и Лин затвори очи, поддавайки се на неудържимото чувство, което я теглеше към този мъж. Той я повдигна и я притисна към мускулестото си тяло, без да отделя устните си от нейните. Залялата я топла вълна на удоволствие, започваше да се превръща в неподправена възбуда. Лин потръпна цялата и се отпусна в прегръдките му. Усети езика му в устата си. Беше прималяла и не се отдръпна, когато ръцете му се плъзнаха под тънката коприна, галейки тялото ѝ. Пръстите му сякаш оставяха огнена следа по нежната ѝ кожа, плъзгайки се първо по гърба ѝ, сетне надолу към заоблените полукълба. После изведнъж почувства дланите му върху пълните си стегнати гърди, и едва тогава от гърлото ѝ се отрони възторженото, дълго сдържано стенание.

За секунда Лин дойде на себе си, сякаш събудена от собствения си глас, и си даде сметка, че познава този мъж едва от двадесет и четири часа. Отдръпна се от него и го погледна изпитателно.

— Съгласен ли си да приемем, че тази сцена беше просто вместо целувка за лека нощ?

Очите му бяха придобили цвета на черен гранит.

— Защо трябва да се преструваме, Лин? Не очаквахме ли и двамата всъщност нещата да се развият точно така и в края на краищата да спим заедно?

Норман понечи да я целуне отново, но тя се изплъзна от ръцете му.

— Сега трябва да спя, Норман. Сама.

Той кимна. Целуна я съвсем леко и нежно и я придружи до вратата на спалнята ѝ.

— До утре, скъпа. Кога трябва да излезеш от къщи?

— В седем и половина — гласът ѝ все още леко трепереше от изживяното вълнение.

— Бедничката ми! В седем ще ти приготвя закуска и след това ще те закарам в бюрото ти — обеща Норман и нежно докосна с пръст устните ѝ.

— О, не е необходимо. Сутрин пия само кафе, а на работа отивам пеша. Десетте минути бърз ход ми действат много освежаващо.

Норман само се усмихна и ѝ пожела лека нощ и приятни сънища. След това Лин се обърна и затвори вратата след себе си.

III

Лин се въртя доста дълго, преди да заспи. Копнежът ѝ по Норман от една страна, а от друга — неясните ѝ опасения и съмнения, я потискаха. Дори и в тъмнината на стаята ѝ се струваше, че вижда сивите му очи пред себе си. Помисли си, че ако не бяха те, мъжът щеше да ѝ бъде абсолютно безразличен и безинтересен.

Реши при първа възможност да разгледа стаята му по-подробно, за да може да разбере повече за него. Този мъж бе обгърнат от някаква тайнственост и загадката не ѝ даваше покой.

Едва на разсъмване изпадна в неспокоен сън. Чувстваше се още по-изтощена, когато сепнато отвори очи, събудена от настойчивия звън на будилника.

Влезе в банята и застана под студения душ. Освежаващото му въздействие обаче тази сутрин беше много слабо и цялата настръхнала, тя се измъкна бързо и се върна в стаята си да се облече. Избра си костюм от мек плат в пясъчен цвят и копринена бяла блуза. По навик сложи официалните си обувки с високи токчета в една чантичка и obu други — спортни и леки, с които да отиде до работата си. Всяка сутрин правеше така, за да може да извърви разстоянието от близо километър до бюрото си за около десет минути. Тази разходка ѝ действаше ободряващо и сполучливо заместваше утринната гимнастика.

Тръгна към кухнята, за да приготви обичайното си нес кафе, но когато прекрачи прага, остана изненадана. На масата, точно пред нейното място, беше поставен поднос с два топли сандвича, едно варено яйце и каничка ухаещо кафе.

— Добро утро, скъпа. Добре ли спа? — Норман се появи с избелелите си дънки и карирана спортна риза. Жизнерадостното му излъчване се допълваше от високите маратонки, които беше обул. Наля кафе и го подаде на Лин.

— Не, не спях добре. И освен това сутрин не мога да ям.

— Направи едно изключение днес. Моля те, Лин, заради мен!

Молеше я толкова настойчиво, че накрая тя счупи яйцето си без желание и го обели. Отхапа от единия сандвич и погледна часовника на ръката си.

— Трябва да тръгвам. Шефът ми мрази закъсненията.

— Наистина ли не искаш да те закарам?

— Не, благодаря. Не е нужно. Занимавай се със собствените си работи и ме остави да живея така, както аз смятам за добре! — каза тя внезапно ядосана.

Норман я изгледа учудено, докато тя грабна палтото си и отвори рязко входната врата.

— Кога ще се прибереш довечера — извика след нея.

— Не мога да ти кажа. И моля те — направи ми тази услуга и не се дръж с мен като загрижен баща! — с това Лин се вмъкна в асансьора и хлопна вратата след себе си.

Забърза надолу по Медисън Авеню и установи, че вече закъснява. Вбеси се още повече на Норман, който беше объркал графика ѝ с проклетата си закуска. Когато влезе запъхтяна в бюрото, беше точно осем и десет и Док Шетърланд красноречиво ѝ посочи часовника си.

— Ще направиш по-добре, ако се грижиш за твоите работи и поточно за собствените си проекти, които по правило винаги прехвърляш на мен! — нахвърли се тя върху колегата си.

Бюрото по вътрешна архитектура се представляваше от Антъни Снайдер — шефът, който рядко се появяваше; от протежето му Дон Шетърланд, който даваше вид, че много работи и е много компетентен, но всъщност редовно бягаше от задълженията, си; от Лин, която напълно се раздаваше в работата си, и от двете чертожнички. Всички изненадано се спогледаха, тъй като тихата и изпълнителна Лин Уокър рядко губеше контрол над себе си. Това, че беше изляла гнева си на Дон Шетърланд, зарадва всички, тъй като никой не го обичаше особено.

Тя отвори работния си бележник.

— О, господи! И това ли? — изохка, когато откри, че в десет ѝ предстои среща с труден клиент. Ставаше въпрос за един надут собственик на малка частна банка, който си беше навил на пръста, че клиентите му трябва да бъдат само жени. Лин трябваше да измисли

такова вътрешно оформление, което да привлича и предразполага представителите на нежния пол.

— Банка в розово и тюркоазно... Този банкер трябва съвсем да е полудял, да го вземат дяволите — измърмори Лин под носа си. Без всякакво желание се зае да разработва концепцията си върху лист хартия.

Прекъсна я телефонен звън. Беше Айлин.

— Какво има, скъпа?

— Нищо. Просто исках да разбера как си.

— И за това ми звъниш тук? Знаеш колко съм натоварена!

— Мислех, че днешният ден ще бъде изключение — каза Айлин.

— И защо? Пожар ли има у вас, ръката ли си срязала или най-сетне си намерила някой милионер? Какво се е случило? — Лин се ядоса на себе си. В края на краищата приятелката ѝ с нищо не беше заслужила този тон.

— Глупости, Лин. Наистина само исках да разбера как се чувстваш. След тази нощ...

— Що за безсмислици, Айлин? Кое ѝ е особеното на миналата нощ?

— Мислех само... Стори ми се, че чух Норман да влиза в стаята ти след полунощ...

— Стига вече! Достатъчно чух! — извика Лин сърдито. — Едва заживяхме трима под един покрив, и всеки започна да шпионира другия зад гърба му! Още тази вечер ще помоля Норман Камбърланд да напусне. Не желая да имам проблеми от този род. А сега ме извини, но имам много работа.

Рязко затвори телефона. Наистина беше много ядосана. Само това ѝ липсваше. Досега беше живяла толкова хармонично с Айлин, а откакто се появи мъж в къщата им, и трудностите започнаха. „Дали пък и Айлин не се е влюбила в Норман?“ Тази мисъл съвсем я разстрои. Тя си припомни вчерашния ден и се сети колко добре се разбираха Айлин и Норман. Възможно ли е той да води двойна игра? Да не би да е пожелал и на приятелката ѝ лека нощ със същите горещи целувки?

Толкова се беше вдълбочила в мислите си, че изобщо не чу Дон Шетърланд, който вече трети път я викаше.

— Лин! Спиш ли, за бога?

Тя сепнато вдигна глава.

— Как мога да спя, след като за една седмица трябва да завърша три проекта, два, от които са твоя работа? — отвърна му сопнато.

Направи се, че не забелязва кискането на колегите си, и стана, за да отиде при Дон.

— Какъв е този път проблемът ти? Направо имам чувството, че си объркал професията си!

Всъщност не беше далече от истината, тъй като Дон Шетърланд отново беше оплел конците. Той имаше за задача да скицира вътрешното обзавеждане на хотел, по-точно на приемната зала. След като хвърли поглед на скицата, тя изтри половината от чертежите му с гумата и с енергични щрихи поправи напълно погрешното според нея разпределение на помещенията.

— Рецепцията е централното звено в приемната, следователно тя трябва да бъде на видно място в средата на залата — обясни му нетърпеливо. — Как можеш да я сложиш в най-отдалечения ъгъл?

Дон Шетърланд я изгледа дръзко, млясна театрално с устни и се приготви да направи някоя от язвителните си забележки, но Лин наистина не беше в настроение да слуша глупостите му. Врътна се и излезе да си вземе кафе от автомата във фойето. Главата ѝ щеше да се пръсне. Най-добре беше днес да не се занимава с нищо повече. Като че ли всичко се беше обърнало с главата надолу, откакто Норман се появи. Вече нямаше нито една ясна мисъл, или по-точно такава, която да не е свързана с него по някакъв начин.

До вечерта настроението ѝ не се подобри. Напротив — изпитваше някакъв необясним страх да се прибере вкъщи. Все пак там беше Норман Камбърланд...

— Да ти приготвя ли ваната?

Норман я чакаше в коридора.

— Направи го, след като не можеш иначе. Вече окончателно се убедих, че не си в състояние да живееш, без постоянно да се грижиш за някого.

Лин влезе в спалнята си и след малко се появи със същото кимоно, което я правеше така ослепителна предната вечер. В погледа

на Норман проблесна стаено желание. Той се опита да я прегърне, но тя му се изплъзна.

— Казах, че искам да се изкъпя, Норман, и ще го направя. При това сама — влезе в банята и демонстративно заключи вратата след себе си.

Норман сви унило рамене и реши, че може да разговаря с нея и през заключената врата.

— Вероятно Айлин от днес е вече на работа. След обяд отиде да се представи, а все още не се е върнала.

— И как така изведнъж си намери работа? — извика Лин отвътре.

— Имам един приятел, който познава някакъв съдържател на бутик, който пък търсел модна дизайнерка... — повече не можа да продължи, тъй като Лин го прекъсна язвително.

— Щях много да се учудя, ако и тук не беше замесен ти, Норман Камбърланд. Все повече започваш да приличаш на някакъв тайнствен вълшебник. Безработен социолог, който същевременно е таксиметров шофьор, при това изглежда не само че познава половината свят, но и при всяка ситуация е в състояние да предложи най-доброто решение.

— Толкова ли е лошо това?

— Лошо — не, но всички тези неща в комбинация образуват едно невероятно съчетание. Казано по друг начин, е най-малкото странно.

Норман чу отичането на водата от ваната.

— Ще излезеш ли най-после, за да поговорим като разумни хора, без да крещим? — извика той.

Почти в същия момент вратата се отвори. Лин беше увила хавлиена кърпа около главата си, а кимоното прилепваше по още влажната ѝ кожа. Лицето, сега без следа от грим, излъчваше нещо безпомощно и по детски наивно, а сините очи изглеждаха уморени и дори леко уплашени.

Норман с усилие надви обхваналото го внезапно желание още тук да вземе в обятията си това мило същество и да го притисне силно до сърцето си, дарявайки му сигурност и закрила. Но сякаш усетила намерението му, Лин веднага доби строг и недостъпен вид и самоуверено изправи рамене. Норман само я хвана за ръката и я поведе към салона. Наля ѝ картини и се настани в креслото срещу нея.

— Ти си един абсолютно перфектен актьор, Норман. И аз изобщо не мога да те разбера — каза Лин, нарушавайки напрегнатото мълчание. — Освен теб не познавам нито един друг мъж, който толкова успешно да се прави на безупречна домакиня, без дори за момент да изглежда комично в тази си роля. И освен това си склонен да се грижиш непрекъснато за хората около себе си, за да не кажа, че ги третираш настоятелно...

Внезапно Лин млъкна, осъзнавайки в миг колко го е наранила. Очите му я погледнаха с болка, когато каза:

— Наистина не съм искал нещата да изглеждат така, Лин, Харесвам те много и затова исках да направя всичко възможно, за да си добре. Точно това правех през цялото време, нали?

Той стана и коленичи пред стола ѝ. Взе ръката ѝ и я притисна нежно към устните си.

— Не можеш ли да разбереш това?

— А как стоят нещата с Айлин? И нея ли харесваш много? И за нея ли искаш да направиш всичко, за да се чувства добре?

— Но разбира се! Тя ти е приятелка и освен това е чудесно момиче, но нея я харесвам по съвсем друг начин.

Малкото обикновени думи, казани толкова откровено, изведнъж накараха Лин да се осъзнае и разсеяха цялото ѝ напрежение. Отпусна се с въздишка на облекчение в ръцете на Норман, който жадно впи устните си в нейните, и внезапно ѝ стана ясно, че това беше нещото, за което жадуваше през целия ден.

Норман бавно се отдели от нея и я погледна в очите. Забеляза пораждащото се у нея желание, което замъгляваше като нежна паяжина ирисите ѝ и потъмняваше погледа ѝ. Бавно пхна ръката си под кимоното и леко притисна в шепата си едната ѝ гърда. Лин пое дълбоко дъх и отметна главата си назад, после внезапно се наклони към него и леко захапа долната му устна, обхождайки с върха на езика си тази част, която се намираще между зъбите ѝ. Сега усети и другата му ръка върху голото си тяло и плътта между бедрата ѝ се сви конвулсивно. Наклони се още по-напред и вкара целия си език в устата му. Той го пое и нежно го засмука, докато усети, че връхчетата на гърдите ѝ се втвърдиха и набъбнаха.

— Лин, мила, искаш ли да отидем в моята стая? — прошепна дрезгаво и очите му изпитателно се впиха в нейните.

Тя само кимна.

В стаята му видя единствено матрака на пода и се остави да я повали нежно върху него. Затвори очи и тялото ѝ се изпъна в сладостно очакване. Норман беше върху нея и тя усещаше учестеното му дишане върху шията си. Кожата ѝ настръхна при допира на влажните му устни точно където свършваше деколтето ѝ. После той се надигна и бавно разгърна пъстрата коприна, сред която се откри млечнобялата ѝ, съвършена голота. Норман стаи дъха си за миг, завладян от невероятното желание да покрие с бурни целувки тези прекрасни форми, но бързо се овладя и влудяващо бавно, почти незабележимо се наведе и целуна първо едната ѝ гърда, после другата, докосвайки междуременно само за секунда с език твърдите розови пъпки. Веднага усети как Лин потръпна и чу тихия ѝ умолителен стои. С върха на пръстите си очерта извивката на гърдите ѝ, отново притискайки бързо по пътя си вече потъмнелите, заострени връхчета. Този път Лин простена високо и пръстите ѝ неистово се впиха в гъба му. Той се смъкна надолу и целуна плоския ѝ корем, умело завъртайки езика си във вдлъбнатината в средата му, предизвиквайки нов спазъм на удоволствие у Лин, която несъзнателно сгъна колене, стенички, и леко разтвори бедрата си. Ръката на Норман се плъзна към заобления хълм и за миг остана неподвижна върху тъмния триъгълник. Без да спира да гали с устни и език корема ѝ, пръстите му се спуснаха към вътрешната страна на бедрата ѝ и върховете им питащо се плъзнаха през пламналата от желание влажна плът, която сякаш се разтвори жадно за нови ласки. В същия миг Лин извика високо и импулсивно обви бедрата си около тялото му, привличайки го надолу към себе си. Норман обаче не искаше да я обладае. Не сега. Не още. Не докато не накара тази чувствена уста да шепти името му с диво желание и страст, каквато чувстваше, че се крие в това невероятно красиво и жизнено тяло. Езикът и устните му последваха ръката му, изтръгвайки умоляващи стонове от гърлото на Лин, която се мятеше и извиваше, понесена от вълната на неизпитвано до този момент, с нищо несравнимо удоволствие.

Секунди преди върха Лин внезапно го почувства целия в себе си. Предпазливо проникна още по-навътре и изведнъж спря, замаян от пулсиращите ѝ тръпки и учестеното ѝ дишане. После отново започна да се движи, ритмично и много бавно, докато тя застана още по-силно,

поддавайки се на неописуемата възбуда, която чувстваше да се надига у нея като изригващ вулкан. Струваше ѝ се, че няма да издържи нито миг повече на това невероятно, мъчително, сладко изтезание. Пръстите ѝ се впиха в гърба му, плъзгайки се надолу към напрегнатите мускули на седалището. Дланите ѝ се спряха там и притискайки го към себе си, тя рязко повдигна таза си и обви бедра около хълбоците му. Норман си пое задавено дъх и блаженото му стенание бе последвано от многократни бурни движения, докато и двамата изживяха едновременно пълния и безпощаден екстаз на това върховно единение.

Остана легнал върху Лин и я помоли да отвори очите си. Това беше най-щастливият поглед, който някога беше виждал, и той с умиление забеляза сълзи на удовлетворение да трепкат на клепките ѝ. Лин беше като замаяна и постепенно се опитваше да дойде на себе си. Искаше да се наслади докрай на тези безценни минути на пълна задоволеност, каквато не беше изпитвала никога досега.

Норман нежно отметна кичур влажна коса от челото ѝ.

— Беше невероятно, скъпа — прошепна нежно той.

— Така, както може да бъде само когато двама души са създадени един за друг.

Лежаха неподвижно, вплели тела, постепенно привиквайки с новия нюанс в отношенията им, който ги бе разтърсил толкова силно. Погледът на Лин попадна на ръчния му часовник и тя с учудване забеляза, че той изглежда много скъп и от известна марка. Отново един малък детайл, който не пасваше на образа, създаван толкова упорито от Норман. Един безработен социолог, понастоящем каращ такси, и такъв часовник? Не, не можеше да не попита за това.

Той се поколеба за миг, преди да отговори.

— Баща ми ми го подари по случай успешното дипломиране. Беше толкова горд със сина си, че този път се бръкна дълбоко в джоба.

— Да, сигурно е така. Всеки знае колко струва един „Ролекс“. Толкова ли е богат баща ти?

Лин беше силно учудена, когато Норман запали цигара. Никога до този момент не го беше виждала да пуши.

— Не искам да говорим за баща ми, Лин. Моля те, не ме питай за него. По-добре да се насладим на тази нощ.

Той отново започна да я гали възбуждащо. Вместо да се отдаде не повторно надигащата се страст, Лин се замисли над неговите думи.

Защо обгръщаше с тайна баща си? Защо не разказваше нищо за своя произход?

— Тук ли си роден? — попита тя и отмести ръката му, която се приближаваше постепенно към най-интимната част на тялото ѝ.

— Да. Аз съм истински кореняк нюйоркчанин.

— И си следвал тук?

Вместо отговор Норман се надвеси над нея и я целуна. Недоверчивите ѝ мисли се изпариха веднага и тя всеотдайно отвърна на целувката му. Почувства, че я обзема познатото желание и забеляза, че у Норман се разпалва огнената страст, с която я любеше преди малко. Ако изобщо беше възможно да се постигне по-голяма възбуда, отколкото първия път, то това беше точно в този момент.

— Да, Норман, да, моля те... — простена задъхано, когато членът му се насочи към нея и бавно започна да прониква в извора на желанието ѝ. Краката ѝ се сключиха около кръста му и тя се понесе на вълната от безпаметно удоволствие, когато той се задвижи вътре. Стоновете ѝ ставаха все по-силни, докато накрая бе завладяна от невероятно разтърсващ продължителен оргазъм. Норман остана в нея, докато заглъхнаха и последните ѝ конвулсии, после дишането и движенията му зачестиха и малко след това тялото му се изопна от пронизителна върховна наслада.

Когато се отделиха един от друг, Лин беше твърде изтощена, за да задава повече въпроси. Двамата чуха Айлин да се прибира и да се лута насам-натам из апартамента.

— Може ли да спя при теб? — попита Лин. Не искаше да среща приятелката си тази вечер.

— Ще бъде удоволствие за мен — отвърна Норман с дяволитата си усмивка и я прегърна.

Тя доволно се сгуши до него и моментално заспа.

IV

Лин се събуди на разсъмване. До нея Норман все още спеше дълбоко. Тя се загледа в лицето му, отпуснато и спокойно, в гордата и малко дръзка извивка на устните му. „Като на малко момче, което не е получило това, което иска“ — помисли тя с умиление и се усмихна. Затворените му клепачи подчертаваха още повече дългите извити мигли. По страните му беше набола тъмна брада, придавайки на изражението му нещо очарователно небрежно и младежко. Тя се наведе и го погали нежно. Норман се размърда, но не се събуди дори когато Лин внимателно отметна завивката и стана от матрака.

Тя се огледа наоколо с любопитство, тъй като сега за пръв път се намираще в стаята му. Забеляза много книги и внимателно се приближи към гардероба. Отвори го тихо и погледна. До ленения костюм, който вече беше виждала, висяха още няколко подобни, също толкова елегантни и скъпи. Забеляза дори и един безупречен тъмносин смокинг. Леко затвори вратата и се насочи към писалището, върху което цареше пълен безпорядък. Този хаос изобщо не пасваше на иначе организирания почти до педантичност Норман. Празни листи, други изписани целите или до половина, бяха разхвърляни наоколо, имаше и няколко разтворени книги на социологическа тематика. За свое учудване Лин прочете заглавия, които по един или друг начин бяха свързани все с женски въпроси. Всичко създаваше впечатлението, че Норман работи върху точно определена тема. Сега наистина любопитството ѝ беше изострено до краен предел. С периферното си зрение долови, че Норман все още спи, и напругайки очите си в утринната дрезгавина, се опита да разчете някои редове. Съвсем слисана, тя откри сред бележките му дневник, воден за нея самата и за Айлин. Собственият ѝ дневен режим беше нанесен и разчертан с абсолютна точност и по часове в хронологическа таблица. На друг лист откри сметка на бюджета си и на този на Айлин. Сега вече ѝ беше безразлично дали Норман ще се събуди или не. Запали настолната

лампа, за да може да чете по-добре. Наистина — всичките му записки засягаха нея и Айлин!

— Лин, какво правиш там? Колко е часът? — чу тя сънения му глас.

— Нищо особено. Просто съм безкрайно учудена от факта, че водиш подробен дневник за мен и за Айлин. Ще ми обясниш ли какво означава това? — гласът ѝ беше леден.

Норман се загърна в покривката на леглото и се приближи към нея.

— Лошо момиче. А ти ще ми обясниш ли, защо шпионираш чужди мъже зад гърба им? — опита да се пошегува той.

— Изобщо не ми е до смях. Искам да знам какво означава всичко това.

— Нищо, Лин, наистина нищо — ръката му се плъзна по гърба ѝ и после бавно напред и нагоре.

— Моля те, остави това и ми отговори най-после!

— Но какво да ти обяснявам, скъпа? Просто се опитвам да нагодя собствения си график по вашия и да имам по-ясна представа за грижите и проблемите ви, за да ви помогна да ги решим заедно. Затова си вода записки. Знаеш ли, това е като математическа задача. За всяка трудност има подходящо решение. Само трябва да го откриеш.

Лин се обърна учудено към него.

— Ти или се правиш на много глупав нарочно, или действително не можеш да живееш, без да се месиш в живота на други хора. Трябва да ти кажа, че и двете възможности са ми много неприятни.

Норман светна лампата на тавана и стаята се обля в обилна светлина. Едва сега Лин забеляза, че седи съвършено гола на стола пред бюрото му. Издърпа покривката от него и припряно се уви в нея. Погледна голото му тяло и когато видя, че желанието му отново започва да намира, за момент потръпна и се разколеба. Но не, най-напред трябваше да си изясни докрай този въпрос.

— Отговори ми, Норман. Това е важно за мен — помоли тя. Тонът ѝ вече не беше толкова рязък и сърдит.

— Вече се опитах да го направя — той се наведе към нея, пресегна се и взе един лист от купчината. Целият беше изписан с подредени в колонки цифри, а в горния десен ъгъл с по-тъмен и едър шрифт беше написано: бюджет на Лин.

— Ето, погледни. Тук съм посочил твоя бюджет. От това, което виждаш, личи съвсем ясно, че ти се оставяш да те използват в работата ти. Трябва да получаваш още най-малко хиляда и петстотин долара на месец за това, което вършиш. А вероятно те не ти се дават, просто защото си жена.

Лин се замисли. Норман наистина беше прав. Дон Шетърланд получаваше много повече от нея, въпреки че работеше значително по-малко и по-некачествено.

— Ако вземеш точно толкова, колкото заслужаваш, няма да имаш никаква необходимост от допълнителни извънслужебни ангажименти. Това означава, че ще имаш повече време за себе си, без да се налага да ограничаваш жизнения си стандарт.

— Всичко това е вярно, Норман. Но как да убедя Снайдер да ми дава по-добро възнаграждение? Аз обичам много тази работа и се боя, че шефът ми знае добре това — Лин го погледна безпомощно, очаквайки от него съвет и съдействие.

— Трябва да опиташ. И то по такъв начин, че на него да не му остава никаква друга възможност, освен да приеме условията ти. Ти си в правото си и затова трябва да успееш да се наложиш. Доколкото мога да преценя положението, това бюро има нужда от теб — Норман се наведе и нежно целуна косата ѝ, която ухаеше на сън и на любов.

— Значи наистина смяташ, че трябва да опитам?

— При всички случаи. И ако ми позволиш — разбира се, без да го смяташ за намеса от моя страна в твоите работи, — двамата можем да разработим чудесен план за действие.

Той я повдигна от стола и я притисна към себе си. Ленената покривка се плъзна от раменете ѝ. Двамата останаха неподвижни за секунда един срещу друг, загледани с обожание в очите си. Лин усети напирателната му мъжественост и с удоволствие потърка бедра в нея. Устните ѝ се отвориха под нежния напор на езика му и тя с наслада затвори очи. Дланите му се впиха в стегнатата плът на заоблените ѝ полукълба. Лин отметна назад глава, извивайки тялото си в дъга, и му даде възможност да смуче бавно и неописуемо възбуждащо втвърдените зърна на гърдите ѝ. Езикът му ловко закръжи около тях, карайки я да простенва тихо. Коляното му се пъкна между бедрата ѝ и тя с готовност ги разтвори. Плъзна се нагоре и нежно потърка мъхестия тъмен триъгълник. Лин цялата затрепери в ръцете му.

Норман усети влага върху коляното си, спусна ръцете си още по-надолу и като я повдигна високо, разтвори я нежно и бавно, без всякакви усилия, навлезе дълбоко в нея. Горещата мокра плът сякаш изгаряше набъбналия му от възбуда член. Повдигна я още по-високо и Лин обви бедра около кръста му. Така както беше прав Норман се задвижи бавно, помагайки ѝ с дланите си да се нагоди към неговия ритъм. Устните и езикът му си играеха с гърдите ѝ. Дишането им стана задъхано и тежко и двамата едновременно изригнаха, понесени от стремителната сила на този вълнуващ екстаз.

Лин се плъзна надолу и стъпи на пода. Норман я целуна нежно и я притисна в обятията си, докато дъхът ѝ отново се нормализира и бесните удари на сърцето ѝ утихнаха. Повдигна главата ѝ и като я целуна закачливо по носа, каза:

— Дори и да искам денят да продължи така, както започна, страхувам се, че трябва да се примиря и да те пусна да се приготвиш вече. Седем и петнадесет е, скъпа.

Лин се стресна. Съвсем беше забравила, че днес е нормален работен ден. Затича се към банята и светкавично се пхна под душа. Пусна първо горещата, после студената вода, за да се освежи и да проясни мислите си, и после се втурна в спалнята си да си вземе бикини и сутиен. Намъкна се бързо в тях и влезе в кухнята да изпие на крак обичайното нес кафе. Норман вече беше там, облечен в дълга бяла хавлия, и приготвяше закуската ѝ.

— Прекаляваш, Норман! — закани му се Лин с пръст. — Казах ти, че сутрин не ям, и така ще си остане винаги.

Той ѝ се усмихна сияещо.

— Разбира се, както искаш, скъпа. Но всеки знае, че здравата закуска е най-важното хранене за целия ден.

— Чудесно, татенце! А сега престани с напътствията си. Къде ти е таксито?

Лин видя, че вече е осем без четвърт, и ако не искаше да закъснее и този път, трябваше или да извърви цял километър за пет минути, или Норман да я закара.

— Долу, точно пред вратата — каза той и тръгна към стаята си. — Обличай се. Аз ще бъда готов след минута.

В този момент се появи Айлин с подути очи и объркана коса.

— Как така си успяла вече да си оправиш леглото? — попита тя прозявайки се.

— Нямам време, трябва да тръгвам. Довечера ще ти разкажа всичко викна Лин вече на път към стаята си. Бързо измъкна от гардероба си сив ленен костюм и разкошна черна блуза от бляскаща коприна и се облече за невероятно кратко време. После прокара пръсти през русата си коса.

— Но довечера съм заета! — извика Айлин, докато приятелката ѝ вече тичаше към асансьора.

— Тогава ела днес точно в дванадесет при мен. Ще обядваме заедно — вратата на асансьора се затвори след Лин.

— Можеш да бъдеш сигурна, че наистина ще дойда — измърмори Айлин и влезе обратно в апартамента. Имаше да разказва някои неща на приятелката си. А най-вече искаше да ѝ зададе няколко въпроса.

Двете приятелки седяха в едно от сепаретата на ресторанта, който се намиреше на най-близката пресечка до бюрото на Лин. Току-що си бяха поръчали салати.

— Разказвай най-последно — настоя Айлин нетърпеливо.

— Какво има да ти разказвам? — Лин като че ли изглеждаше изненадана.

— Ами например как така леглото беше оправено толкова рано тази сутрин? Или защо кимоното ти беше в стаята на Норман? Защо очите му блестят от щастие и днес през цялото време се усмихва, а и ти самата сияеш от радост?

Айлин беше впила в приятелката си поглед, пълен с очакване.

— Ти как си обясняваш всичко това?

— Мисля, че си прекарала нощта в стаята на Норман Камбърланд и си се любила с него.

— Позна — потвърди Лин.

Междувременно им поднесоха салатите и двете с удоволствие започнаха да се хранят.

— А как ще продължат нещата между вас? Защото сега сте любовна двойка, нали?

— На този въпрос и аз самата не мога да ти отговоря, Айлин. Действително съм влюбена в Норман, но има нещо тайнствено около него, което не ми харесва. Трябва да разбере какво точно е то и едва тогава ще бъде наясно със себе си.

Айлин поклати глава.

— Не те разбирам, Лин. Мъж като Норман не се среща често. И трябва да ти кажа, че ако още в началото не бях забелязала начина, по който го гледаше, аз самата щях да го оплета здраво в мрежите си. Или поне щях да опитам.

— Не мисля, че Норман може да бъде оплетен в чиито и да било мрежи против собствената си воля — каза Лин, след като замислено помълча известно време.

— Не се тревожи — успокой я Айлин. — Изобщо не мисля и да се опитвам на този етап. Най-вече заради това, че вчера ми се случиха редица интересни и невероятно вълнуващи преживявания. Но както виждам, това не те интересува. Ти си заета с Норман и в края на краищата сигурно си права.

Лин виновно погледна приятелката си, тъй като внезапно се сети, че все още изобщо не я е питала къде е била през целия вчерашен ден. Нито пък затова, откъде се прибира вкъщи посред нощ и най-вече за работата, за която Норман ѝ беше разказал.

Изведнъж затрупа Айлин с всичките тези въпроси.

— Спокойно, всичко по реда си — каза Айлин. — Норман ми даде адреса на „Бетси-Бънки-Нини“. Сецаш се, нали? Това е големият екстравагантен магазин в началото на Медисън. Авеню. Около двадесет минути пеша от нас...

— Да, да, естествено. Знам го магазина. И? — прекъсна я нетърпеливо Лин.

— Те имат екзотични модели от коприна, шифон и други подобни платове. Сега искат да разширят колекцията си и търсят модна дизайнерка с конкретни нестандартни идеи.

— Фантастично! И какво? Взеха ли те? — Лин беше въодушевена.

— Да, представи си! Започвам от първи октомври с първоначална заплата три хиляди долара и освен това ще имам собствено ателие! — очите на Айлин блестяха от възторг.

— Но това е чудесно, мила! Поздравявам те!

Лин се радваше от сърце за успеха на приятелката си.

— Почакай докато ти разкажа и останалото — добави загадъчно Айлин. — В магазина се запознах с един дизайнер на платове. Прави невероятно красиви съчетания. Такива цветове и комбинации, които ти грабват дъха от пръв поглед и...

— По-нататък — Лин внезапно стана напрегната.

Казва се Карло Пабон и е италианец. Иска да се ожени за мен.

— Да се ожени? Нищо друго? — Лин едва не изпусна цигарата си от учудване. — И кога ти направи това предложение? — попита, когато се съвзе от изненадата. — В магазина сред колекцията от платове, или малко след това в леглото?

Айлин се изчерви.

— Понякога си много груба, Лин. Покани ме на вечеря и след това изпихме по едно мартини в хотела му...

— Аха. В „Ри-Карлтън“ предполагам — подметка иронично Лин.

— Говориш глупости. Карло живее в „Морган“. Там му подхожда много повече.

— А след мартинито?

— Мартинито пихме в бара на хотела. Едва след това се качихме в стаята му.

— Колко похвално! Ти си наистина много непорочна, Айлин — каза Лин цинично. Имаше чувството, че непременно трябва да измъкне приятелката си от кашата, в която се е забъркала.

— Престани да правиш такива глупави забележки, Лин, моля те. Ако видиш Карло, сигурна съм, че ще ме разбереш. Има съвсем черна коса, черни очи, мургава кожа...

— Знам как изглеждат италианците свалячи — прекъсна я гневно Лин.

— Карло не е сваляч. Намеренията му са сериозни. Той иска да ме вземе със себе си в Италия — Айлин беше възмутена. — А тази вечер ще ми дойде на гости, така че ще можеш да се запознаеш с него. Но те предупреждавам, той е мой!

Лин въздъхна.

— Да, твой. И както ми се струва — на още хиляди хубавички американски момичета. А и е много вероятно в Италия да го очаква предана съпруга и три сладки тъмнооки дечица...

— Лин, ти си наистина невъзможна! — избухна Айлин. — Казвам ти, Карло не е такъв!

На Лин ѝ беше ясно, че не може да направи нищо, за да накара приятелката си да погледне трезво на нещата. Явно беше хлътнала по този тип, който здравата я е заблудил.

— Значи си решила да стягаш куфарите си и да заминаваш за Италия, така ли? И вероятно смяташ да изоставиш работата си при „Бетси-Бънки-Нини“?

— О, не. Карло може да ме вземе със себе си едва около Коледа. Най-напред трябва да подготви родителите си. Но през декември ще дойде и ще пътуваме заедно — обясни Айлин замечтано.

Лин съчувствено поклати глава. Как е възможно приятелката ѝ да е толкова наивна! Би направила всичко, за да ѝ спести разочарованието, което според нея неминуемо щеше да дойде, но в момента не знаеше какво да предприеме.

Норман! Той ще реши какво да правят. И без това имаше невероятната способност да разрешава успешно и по най-правилния начин всеки един проблем. В края на краищата сдаваше въпрос за Айлин, която и двамата обичаха толкова много.

— Кога ще се появи покорителят на сърцето ти?

— Около осем. Мислиш ли, че Норман ще се съгласи да приготви нещо изискано, ако го помоля? Искам да зарадвам Карло с нещо вкусно и специално.

— Купи два хамбургера със сирене и няколко люти чушки — посъветва я сухо Лин. — За италианците това е типичната им любима американска кухня.

Айлин вече наистина кипна. Беше се надявала да срещне поне одобрението на приятелката си, а вместо това тя правеше всичко възможно да я разколебае и засегне.

— Ти също познаваш Норман Камбърланд едва от два дни, но в края на краищата можа да спиш с него, нали?

— Това е съвсем друго нещо. И забележи, ние не сме и споменавали за женитба.

— Сигурна ли си? Той ли не е споменавал или ти си тази, която настоява да не се говори за това?

Лин замислено зарея поглед пред себе си. Как така изведнъж подхванаха темата за женитбите? И кой изобщо мислеше за това? Тя

със сигурност — не. Въпреки че от друга страна Норман притежаваше всичко онова, което можеше да пожелае за бъдещия си съпруг. Разбира се, при условие, че изобщо някога реши да се омъжи.

Тъкмо мислеше да изнесе на Айлин една лекция на тази тема, когато тя тихо каза:

— Аз нямам твоето самочувствие, Лин. Всичко, което искам, е да обичам един мъж. И когато се убедя, че наистина го обичам, искам да го имам до себе си завинаги. Това е най-естественото нещо на света. А аз наистина обичам Карло.

Лин изохка. Не знаеше, че приятелката ѝ е хлътнала толкова много, и си представи колко ужасно можеха да се развият нещата за нея, когато в един момент разбере заблудата си. Трябваше да има начин да я спре още сега, докато не е станало твърде късно. В това, че Карло ще забрави за Айлин още щом се върне в Италия, тя изобщо не се съмняваше. Подобни случайни запознанства завършваха винаги по един и същи начин. И Айлин нямаше да бъде нито първата, нито последната, която ще ходи месеци наред с разбито сърце и няма да бъде способна да прави нищо друго през това време, освен да страда и да събира парче по парче потъпканата си гордост и разбитите си надежди. И за такова нещо да се откаже от чудесната работа, която си беше намерила.

„А Норман? Как ли ще реагира, ако му поставя в този момент въпроса за женитбата? Дали и за него това, което се случи между нас предишната нощ, е едно еротично приключение без всякаква друга стойност? Дали в неговите очи съм просто жена, която вече е имал веднъж, и която прекалено лесно се е оставила да падне в ръцете му?“

Изведнъж на Лин ѝ се стори, че започва да разбира приятелката си. Ако разгледаше нещата съвсем безпристрастно, трябваше да признае пред себе си, че всъщност не знае за Норман Камбърланд много повече, отколкото Айлин за този италианец. „Единственото нещо, което със сигурност се знае за тях, е това, че явно и двамата са добри любовници“ — помисли си тя.

Сбогува се почти хладно с Айлин и забърза към бюрото. Първото нещо, което забеляза, когато влезе, беше един огромен букет бели рози на масата си.

— Доколкото знам, днес нямаш рожден ден — Дон Шетърланд кимна към цветята с неприлична усмивка. — Значи някой има много

сериозна причина да ти изпраща букет. Само се чудя защо розите са бели, а не червени.

Лин изобщо не му обърна внимание. Извади картичката от плика, който беше прикрепен към розите, и прочете написаното.

„Благодаря за прекрасната нощ. Обичам те — и не съм актьор!“

Лин се усмихна. Не, явно Норман наистина не играе. Беше го упрекнала предишната вечер само поради обхваналия я гняв и раздражение. Норман готвеше с удоволствие и снощи наистина се беше погрижил апартаментът да бъде подреден и почистен. Но той не беше направил това, за да се представи за такъв, какъвто не е. Просто си беше такъв — организиран, грижлив, услужлив — и това изобщо не му пречеше да бъде най-мъжественият и най-привлекателният мъж, когото Лин някога беше срещала. Нямахте нищо комично и преднамерено в поведението му — това беше неговата истинска същност и най-голям чар.

Лин унесено гледаше розите и мислите ѝ я върнаха към отминалата нощ. Как ѝ се искаше в този миг отново да почувства ръцете му върху гърдите си, устните му, притиснати до нейните...

— ... и вдругиден проектът трябва да бъде готов — чу тя съвсем близо до себе си един напълно реален глас.

Не беше забелязала кога шефът ѝ е дошъл. Антъни Снайдер стоеше в средата на помещението и държеше една от своите речи, в които беше станал досадно прословут сред колегите си. Демонстративно изтъкваше, че винаги може да предложи най-доброто, не търпеше никаква критика на идеите си, а в същото време стоварваше цялата работа и отговорност на колектива. Лин си припомни разговора си с Норман от тази сутрин. Събра цялата си смелост и натрупано негодувание и се изправни.

— Можем да обсъдим проекта и днес. Готова съм да ви го представя още сега — каза тя твърдо и разтвори един план върху бюрото си, който се отнасяше до вътрешното оформление на най-големия суперхотел, чието построяване предстоеше. Взе рулото със скиците на Дон Шетърланд и ги разгърна. Беше се наложило да прави

толкова много корекции, че накрая се отказа и се зае сама да състави целия проект. Колегата ѝ и този път не беше успял да се справи, но сега Лин нямаше намерение да представя нещата отново така, като че ли планът е дело на неговото перо.

Антъни я погледна недоумяващо.

— Бях възложил тази работа на Дон Шетърланд.

— Да, така е. Но както вие вероятно много добре знаете, това съвсем не е единственият случай, когато аз довършвам, а много често и изляло съставям неговите проекти — отвърна Лин. Както беше набрала инерция, тя изля цялото си възмущение към Дон и несправедливото си по-ниско възнаграждение, несъответстващо на цялата работа, която вършеше. Снайдер веднага обеща, че заплатата ѝ ще бъде повишена с необходимото още от следващия месец, а Дон Шетърланд сконфузено изтърпя порицанието на всичките си колеги.

— А ти ще дойдеш с мен на обяд. Трябва да си поговорим за някои неща — това бяха последните думи на Антъни Снайдер, когато се обърна към Дон.

Двамата мъже излязоха заедно от бюрото. Лин беше много горда със себе си и с облекчение си пое дъх. Изобщо не очакваше, че всичко ще мине толкова лесно. Учуди се, че не ѝ е дошло наум да проведе този разговор с шефа си много по-рано, но веднага си даде сметка, че единствено на Норман се дължеше тази идея. Той беше този, който я подтикна да потърси правото си и ѝ даде пълната си подкрепа, и Лин му беше безкрайно благодарна за това. Ето че и този път той се беше оказал прав, и то за толкова важно нещо като собствения ѝ бюджет.

Тази вечер Лин се прибра в превъзходно настроение вкъщи. Чувстваше се като победител и не криеше радостта си.

Изглежда, че и в апартамента цареше въодушевление. От кухнята се чуваше веселото бърборене на Айлин, придружавано от време на време от бодрия смях на Норман. Тя се насочи направо натам и усети приятното ухание на някакво апетитно ястие.

— Хей, вие двамата, здравейте!

Норман усмихнато се обърна към нея, без да спира да бърка някакъв червен сос върху печката.

— Скъпа! Най-послед се прибра! — каза той и я целуна по устните.

— Какво вкусно нещо си приготвил този път? — тя не беше хапвала нищо след салатата на обяд и изведнъж се почувства страшно изгладняла.

— Норман готви по италианска рецепта — отвърна гордо Айлин. — Знаеш, че очакваме Карло за вечеря.

Лин внезапно помръкна и премести погледа си от Айлин към Норман.

— Разказа ли му вече за завоеванието си? Той какво мисли за това?

— Норман каза, че ще чуем мнението му едва след като се запознае с Карло.

Зад гърба на Айлин Норман ѝ направи знак, че е по-добре да не говорят в момента нищо повече на тази тема.

— Мисля да се изкъпя — осведоми ги Лин, като кимна към Норман в знак, че е разбрала. — Кога ще бъдат сервирани спагетите?

— Никакви спагети! — възмути се Айлин. — Само бедняците в Италия ги ядат. Тази вечер ще имаме един съвсем изискан италиански специалитет.

— За един съвсем изискан италиански свалач — не се стърпя да подметне язвително Лин и изхвърча от кухнята, когато Айлин хвърли по нея някаква лъжица.

Изтегна се във ваната и включи радиото, от което се разнесе топъл мелодичен глас в ритъма на нежен блус. Заслуша се в музиката и веднага пропъди мислите си за италианския обожател на Айлин. Помисли си с копнеж за Норман, който в този момент бе край печката в кухнята, вместо при нея в топлата ухаеща пяна.

Едва отвори с въздишка очи и го видя да стои на вратата. Погледът му беше потъмнял от желание и той безмълвно затвори след себе си, съблече дънките и ризата си и влезе при нея във водата. Още преди да успее да му каже да заключи вратата, той целуна дълго и бавно устните ѝ, отметна назад покритата ѝ с пяна коса и като взе лицето ѝ в дланите си, се приближи съвсем близо до нея и я загледа очарован.

— Как е възможно една жена да бъде така невероятно красива! — прошепна тихо и плъзна поглед надолу към искрящата ѝ от капчиците вода кожа.

После насапуниса една мека гъба и внимателно започна да я движи по гърдите на Лин. Тя се отпусна назад и усети как възбудата плъзва по цялото ѝ тяло, съсредоточавайки се в местата, които той докосваше с гъбата. Почувства как зърната ѝ се втвърдяват и затвори с въздишка очи. Норман плъзна гъбата надолу към корема ѝ, масажирайки го с бавни и умели движения.

— Отзад също — помоли тя и се обърна във водата.

Той прокара гъбата надолу по гръбначния ѝ стълб, върна се пак нагоре към гърба ѝ и после влудяващо бавно се спусна отново още по-надолу, леко разтваряйки бедрата ѝ. Погали я нежно и Лин разбра, че гъбата вече я няма. Вместо това усети как той подпъхва другата си ръка под корема ѝ, карайки я да се повдигне леко, и почувства пръста му дълбоко в себе си; Вече беше съвсем готова и бавно се изправи на колене, подпирайки се с длани в ръба на ваната и извивайки гръбнака си в дъга. Норман коленичи зад нея и разтвори бедрата ѝ, без да спира да гали нежно пламналата от желание плът. Лин се дръпна още по-назад към него, притискайки се към напирания му орган. В очите ѝ се четеше неустоима молба, когато изви глава и погледна към него. Норман я хвана през кръста, придърпа я нежно към себе си и бавно я облада. Задвижи се в нея, първо леко, после тласъците му станаха побързи и настойчиви, докато накрая от устните и на двамата се отрони почти едновременно стон на удовлетворение.

Все още потръпвайки от изживяното удоволствие, те се изтегнаха един до друг и останаха неподвижни и с преплетени пръсти, докато дишането им се успокои.

— Страхувам се, че сега трябва да те оставя, за да довърша специалитета си с аспержи — каза Норман. — След около половин час приятелят на Айлин ще бъде тук.

— Какво мислиш за този човек? — Лин отново се сети за неприятното си предчувствие.

— Все още нищо. Да почакаме да го видим и ще разберем — Норман я целуна. — А сега излизай от тази греховна вана. Не искам да оставаш тук сама — каза, той нежно, смеейки се. — И иди да се приготвиш. Този италианец трябва да види колко ослепителни могат да бъдат американските жени.

Норман се загърна с една хавлия и излезе от банята. Лин остана още няколко минути, наслаждавайки се на приятната вода и на спомена затова, което се беше случило преди малко. После излезе от ваната, подсуши тялото си и отиде в стаята си да се облече.

Избра от гардероба си широк черен панталон, ала Марлене Дитрих, който образуваше красиви гънки около краката ѝ, когато се движеше. Облече копринена блуза в пастелно жълто, чиито бухнали ръкави в раменете подчертаваха още повече тънката ѝ талия. Сложи си колан от крокодилска кожа и обу обувки с високи токчета от същия материал. След това изсуши косата си и я остави да пада свободно по раменете ѝ. Начерви устните си в яркочервено, сложи малко руж на скулите си и остана доволна от вида си.

Айлин също изглеждаше прекрасно, както установи Лин, когато влезе в салона. Тя беше направила всичко необходимо, за да впечатли своя италианец. Стройната ѝ фигура изглеждаше безупречно в плътно прилепналата рокля от сребристо ламе, е дължина малко над коляното. Носеше елегантни високи обувки в сиво, с притурки от същия плат както на роклята. Гримът ѝ беше лек, почти незабележим, но много умело нанесен и подчертаващ сивото на очите ѝ.

Норман огледа възхитен двете жени.

— За мен обаче не се бяхте нагласили толкова зашеметяващо — отбеляза той. — На този Карло сигурно очите му ще изхвъркнат, когато ви види.

Точно в осем Карло Пабон се появи. На пръв поглед видът му действително правеше впечатление. Беше среден на ръст, но със здрава, спортна фигура, нелишена от известна елегантност. Беше доста мургав и вероятно естественият му тен се дължеше на жаркото италианско слънце. Лицето му имаше приятни черти, а черната му коса беше със средна дължина и сресана гладко назад — ефект, постигнат явно с помощта на гел.

Карло носеше безупречно скроен костюм в тъмнокафяво, копринена риза с цвят на шампанско и крещяща модерна вратовръзка. Обувките му бяха навярно италиански, изглеждаха много качествени и скъпи и чудесно пасваха на цялото му облекло. „Без съмнение изглежда елегантен, но не строго скован, а по-скоро подчертано

небрежен“ — помисли си Лин в негова полза, но без сама да разбира защо, недоверието ѝ подозрително се изостри. Както забеляза с неудоволствие след малко, този Карло явно много си падаше по украшения и бижута. Беше накичен прекалено екстравагантно за мъж с изискан вкус и сякаш парадираше с благополучието си. На ръката, на чиято китка носеше голям набиващ се на очи златен часовник, имаше и една дебела, също златна гривна със сложна плетка, на пръстите и на двете му ръце блестяха по два огромни златни пръстена и ги правеха да изглеждат още по-къси. „Дори само по ръцете можеш да разбереш какво представлява този Карло“ — реши Лин.

Италианецът се поклони леко и се представи. „Още един преднамерено фалшив жест“ — помисли си Лин. Карло отмести погледа си от Айлин, която го посрещна с целувка, и го насочи изучаващо към приятелката ѝ. Очите му доволно проблеснаха и внезапно Лин се почувства като гола под този натрапчив поглед. Стана ѝ много неловко. Не, този мъж определено не ѝ беше симпатичен, въпреки перфектния си и стилизиран външен вид.

Изглежда, че Норман беше на същото мнение. Той поздрави госта подчертано резервирано и го покани в салона. Предложи му стол и по негово желание му наля кампари.

Карло превзето държеше малкия си пръст вирнат встрани, когато пиеше. През ръба на чашата си упорито продължаваше да фиксира Лин, която явно му беше харесала повече от Айлин. „А уж намеренията му за женитба били сериозни!“

Норман също забеляза това. Той се премести до Лин и я прегърна през раменете. Тя нямаше нищо против това гостът да определи този жест като собственически. Дори обратното. Щеше ѝ се той да е наясно още от самото начало, че тя принадлежи на Норман и че красноречивите му погледи са абсолютно безполезни.

Айлин седна на коляното на Карло и облегна глава на рамото му. Той разсеяно започна да си играе с косата ѝ, докато неспирно изливаше потоци от думи, изтъквайки преимуществата на родната си страна и тези на собствената си личност. Говореше развален, отсечен английски и правеше много граматически грешки, които явно не забелязваше. Но дори и да го знаеше, по всичко личеше, че това изобщо не е в състояние да го притесни. Многократно се размиваше високо на собствените си, често неуместни или пък безсмислени шеги.

Лин започваше все повече да се чуди на приятелката си. Още от пръв поглед се виждаше що за човек е този мъж — надут и суетен. А Айлин го слушаше заинтригувана, гледаше го влюбено и с явно възхищение. Сякаш беше на седмото небе, когато той се обръщаше за нещо към нея.

Норман ги покани на масата, където сервира специалитета си с аспержи, черни маслини и сирене, приготвено в пикантен доматен сос. Тримата погледнаха госта в очакване. Лекият лучен аромат, който се разнасяше от ястието, напомняше за малките италиански ресторанчета, където Лин и Айлин понякога с удоволствие обядваха.

Карло подуши ястието.

— Обичам зеленчуци в зехтин — установи той и напълни чинията си до ръба. Започна да се храни бързо и да топи къшеи хляб в соса. Малко след като изпи бялото си вино на един дъх, помоли за червено, а след него — за Граппа^[1].

— За съжаление Граппа нямаме. Рядко посрещаме италиански гости — каза Лин толкова нахакано, че Карло я погледна крайно учуден.

— Жалко. Италианците са най-добрите любовници — каза той за изумление на всички. Дори и Айлин като че ли се учуди и се огледа неловко.

— Изглежда, че приятелката ми наистина мисли така — отбеляза Лин. — Лично аз смятам, че мъжът трябва да притежава и други достойнства.

Сега пък Карло на свой ред беше изненадан.

— Няма нищо по-важно от аморе! — каза той въодушевено. — Всички жени искат аморе!

— А после? Какво става, след като жените получат аморе!

— Какво трябва да става? Аморе е хубаво, да се живее, е хубаво. Никакви усложнения.

Айлин беше замръзнала на мястото си. Тя като че ли започваше постепенно да осъзнава с какъв мъж си има работа.

— Но, Карло, не помниш ли какво ми обеща миналата нощ? Нали каза, че ще се ожениш за мен? — гласът на Айлин трепереше. Тя не се притесняваше от Лин и от Норман, на които беше разказала всичко.

Италианецът се изсмя с пълно гърло.

— Това беше миналата нощ. Нощ с много атоге. Можем да правим и тази нощ атоге, утре също. След това обаче аз отлитам за Рим — един прекрасен град.

— Но ти искаше да ме вземеш за Коледа! — в очите на Айлин блестяха сълзи.

— Всеки мъж обещава много, когато има атоге — обясни Карло и отново избухна в смях. Изглежда, че Айлин наистина го забавляваше много.

— В такъв случай изпробвайте номерата си върху жени, които имат слабост към празни обещания, мистър Пабон. Приятелката ми Айлин във всеки случай има други интереси. А сега ни извинете, ако обичате. Всички сме имали напрегнат работен ден и искаме да спим — Лин каза това с толкова леден глас, че усмивката на Карло веднага се стопи. Тя отмести салфетката му и я сгъна. — Моля, сега си вървете. Днес добихме достатъчно впечатления за италианските дизайнери — каза тя и му посочи вратата.

Айлин изобщо не се помръдна, когато Карло Пабон стана. Той кимна с глава и отвори уста да каже навярно още нещо, но после се отказа, като видя мрачните лица наоколо си. Безмълвно напусна апартамента.

Айлин веднага избухна в сълзи. Тя сърцераздирателно хълцаше и отблъсна Норман, който утешително сложи ръка на рамото ѝ.

— Искам при Лин! — извика като малко момиченце и се хвърли в обятията ѝ. Приятелката ѝ я прегърна.

— Няма нищо страшно, скъпа. По-добре, че разбра истината днес, отколкото някога по-късно. Сега вече не трябва да се надяваш, че този Карло ще те вземе в Италия.

Лин майчински галеше косите ѝ, а Норман безпомощно ги наблюдаваше отстрани. За пръв път той, като че ли не знаеше какво да направи. Опитът му на социолог не можеше да му помогне да премахне мъката на Айлин.

Постепенно тя се успокои. Изтри мокрото си лице с една салфетка, наля си чаша вино и я изпи наведнъж.

— Дори не беше чак толкова добър любовник — каза след известно време и се засмя. — Всъщност беше като повечето. — Наля си още една чаша вино.

— Ето, виждаш ли, скъпа. Не е чак толкова лошо. Приеми го просто като един урок. И ни обещавай още сега, че за в бъдеще ще ни представяш веднага кандидатите си за женитба — Лин ѝ се усмихна окуражаващо. — Понякога наистина си наивна като малко момиченце, Айлин. Човек трябва да внимава за теб.

— Нали затова си до мен — Айлин я погледна с благодарност. — А сега вече и Норман. Радвам се, че ви имам.

— Да изпием тогава по едно питие и да забравим завинаги този Карло — предложи Норман. И той се радваше, че Айлин се оправи толкова бързо и че нещата не станаха по-лоши.

[1] Вид гроздова ракия. — Б.пр. ↑

V

Есените в Ню Йорк можеха да бъдат много приятни и както се казва — златни. Тази година обаче есента не беше такава. От началото на октомври заваляха дъждове и по улиците на града потекоха потоци вода, влачейки изгнили листа, отнесени от поривите на вятъра. Често се разразяваха бури, оголвайки напълно короните на дърветата в парковете, а зелените площи бяха загубили цвета си и изглеждаха мръсни и неприветливи.

Сърдечността и усмивките на хората бяха изчезнали. Сякаш целият град беше обхванат от тягостно настроение, разпростряло се дори и сред багрите на градския пейзаж. Пъстрите летни дрехи на нийоркчаните бяха потънали безследно. Сега всички се обличаха в убити пастелни тонове, в якета и дъждобрани, бяха забързани и мрачни.

В апартамента на Медисън Авеню обаче с всеки изминал ден на октомври настроението ставаше все по-добро. Айлин с въодушевление се отдаде на новата си работа и искрено се радваше на щастието на Лин и Норман, които изглеждаха по-влюбени от всякога. Тя все още се надяваше, че някой ден ще срещне мъж като Норман Камбърланд.

Лин също се чувстваше превъзходно и това ѝ личеше. Беше станала още по-хубава от преди. Изглежда, че любовта и грижите на Норман и се отразяваха благотворно, давайки ѝ сигурност и самоувереност. Истинска красавица, след която мъжете се обръщаха. Репутацията ѝ в бюрото беше укрепнала, откакто заплатата ѝ се увеличи. Дон Шетърланд се държеше много спокойно след онзи разговор с шефа. Дори беше започнал да работи по-усърдно и се отнасяше почтително и с уважение към колегите си.

Навсякъде и във всичко само успехи, спокойствие и радост. Само да не беше това колебание, което пропълзяваше у Лин от време на време и я караше да се чувства несигурна. Но не в любовта на Норман. Отдавна ѝ беше станало ясно, че той наистина я обича много. Не и в собствените си чувства към него, тъй като те бяха също толкова

дълбоки и искрени, колкото и неговите. Ставаше въпрос за самия Норман. Съмненията ѝ се пораждаха само при някой дребен комичен инцидент и на Лин ѝ се струваше най-малко странно, че все още не знае със сигурност, кой е той в действителност и откъде идва.

Около средата на октомври тримата бяха седнали една вечер в слона и се забавляваха с веселите истории, които Норман разказваше. Преживяванията му като таксиметров шофьор понякога бяха наистина много куриозни.

— Днес трябваше да закарам два пудела на фризьор — започна той, — а след това качих една еврейска двойка, която искаше да обядва някъде. Той предпочиташе китайска кухня, тя — японска. Два часа ги разкарвах насам-натам из целия град и накрая ги оставих пред един италиански ресторант в Бронкс.

Лин и Айлин се засмяха.

— Последният ми клиент беше сутеньор. Изнесе ми цяла лекция за жените — засмя се Норман. — Но въпреки това се зарадвах, когато отново останах сам. А, да, щях да забравя. Остави ми бакшиш от десет долара.

— Значи този месец няма да имаш финансови затруднения — пошегува се Лин. Норман никога нямаше финансови затруднения. Това беше също един детайл, на който тя понякога се учудваше. „Ако наистина изкарва парите си само от карането на такси, то той трябва да е най-добрият таксиметров шофьор в града“ — мислеше си понякога.

Норман често канеше Лин и Айлин на ресторант. Освен това редовно купуваше подаръци. Или такива, които бяха общи, за апартамента, или строго лични, предназначени за Лин. Като например пижамата от истинска коприна, която тя обичаше повече от всичко.

Норман се усмихна на забележката ѝ.

— Не, за един месец никакви финансови затруднения повече. А как са при вас нещата?

— Няма проблеми — отговори Лин. След повишението на заплатата си получаваше повече от достатъчно.

— При мен ще потръгне добре след първи ноември. Но от първата си заплата трябва да покрия сметката си в банката и да ви върна парите, които ви дължа — каза Айлин. Тя беше вземала назаем както от Лин, така и от Норман, за да може да преживява, докато стоеше без работа.

Норман като че ли се замисли за нещо.

— Оттатък стои празна тридесет квадратни метра стая — каза след малко.

— Да, наистина. Всъщност на мен не ми трябва повече работна стая — сети се Лин. — Искаш ли да я ползваш ти, Айлин?

— Не, благодаря. На мен също не ми е необходима. Работната маса в стаята ми е напълно достатъчна.

— Аз имам един добър приятел, който пристига в Ню Йорк и търси къде да отседне — каза Норман.

Двете жени го погледнаха заинтересовано.

— Но ако заживеем четиримата, няма ли да ни стане малко тясно? — обърна се Лин към него.

— Мисля, че не. Всичко на всичко ние тримата обитаваме повече от двеста квадратни метра. Така че ще има достатъчно място и за Виктор. Той е мил и възпитан човек, а освен това ще остане само временно.

Лин и Айлин се спогледаха и Лин кимна.

— Щом смяташ, че това няма да наруши установения ритъм, тогава можеш да го доведеш. Но само ако със сигурност гарантираш, че няма да обърне тук всичко с главата надолу.

— Можете да бъдете спокойна за това — каза Норман. — Всъщност сигурен съм, че Виктор ще ви хареса.

— Виктор... кой? — поинтересува се Айлин.

Норман се поколеба за секунда.

— Виктор Камбърланд — рече накрая, а като видя изненаданите им лица, добави бързо. — Той ми е втори братовчед. Идва от Филадельфия в Ню Йорк, за да започне работа в някаква издателска къща, и ми се обади. От седмици вече търси жилище, но все още не е намерил нищо подходящо.

— След като е така, Виктор Камбърланд е също така добре дошъл при нас, както и Норман Камбърланд — засмя се Айлин. — Как изглежда той?

Норман се усмихна дяволито.

— Не съм го виждал от години, но по-рано казваха, че двамата поразително си приличаме. В края на краищата сме роднини, и то не много далечни.

— Интересно — отбеляза Айлин. — Значи и той е висок, рус, със сиви очи и изглежда също толкова впечатляващо добре?

Сега вече Норман се разсмя високо.

— Благодаря за комплимента, Айлин. И мъжете се радват на такива неща. Да, Виктор също е висок и рус и доколкото си спомням, очите му също са сиви. А дали изглежда добре, това ще прецениш сама.

— Кога ще пристигне той? — намеси се Лин в разговора.

— От първи ноември започва работа. И сигурно веднага щом му се обадим, че всичко е уредено, ще пристигне. С целия си багаж, както аз преди половин година.

— Много интересни съвпадения има около теб, Норман — Лин изглеждаше замислена. — И като си помисля, всъщност ти целият си заобиколен от подобни забавни случайности.

Норман замълча. Той много добре знаеше докъде щяха да доведат забележките на Лин от този род, ако им обърнеше внимание. Тя все още му нямаше пълно доверие. Само в моментите, когато се любеше, му се доверяваше напълно и забравяше въпросите и колебанията си.

Няколко дни по-късно Норман докара с таксито си новия им наемател на Медисън Авеню. Този път Лин и Айлин бяха приготвили вечерята и напрегнато очакваха появата на Виктор Камбърланд.

— Мислиш ли, че наистина прилича на Норман? — попита Айлин, докато приготвяше салата от яйца и маслини. Тя често наблюдаваше Норман как готви и внезапно беше станала запалена домакиня.

— Почакай още няколко минути. Тогава ще знаем със сигурност — Лин тъкмо насипваше сладоледа в сребърни купички.

След малко чуха весели мъжки гласове от коридора. Двете с любопитство излязоха да посрещнат братовчедите и се заковаха на прага от изумление. До Норман стоеше един мъж, който изглеждаше почти като негово копие, и приятелски им се усмихваше. Почти същата височина, същата тъмноруса чуплива коса, само малко по-късо подстригана, същите сиви очи. Виктор Камбърланд беше облечен с

изискан светлокафяв костюм, под който носеше кашмирен пуловер с малка кръгла яка.

— Аз съм Виктор. Благодаря за това, че се съгласихте да живея при вас — каза, като ги поздрави.

Дори и гласът му звучеше като на Норман. Все още учудени, Лин и Айлин не можеха да кажат каквото и да било. Като че ли и двете си бяха глътнали езика от изненада. Норман ги представи.

— Това е Лин Уокър, жената, която обичам — каза той и обвърка около кръста ѝ. — А това е Айлин Швайфт, изгряващата звезда на хоризонта от модни дизайнери в Ню Йорк — посочи усмихнат Айлин, която не можеше да откъсне погледа си от Виктор. Приликата му с Норман наистина беше фрапираща.

Виктор я погледна и ѝ се усмихна и Айлин усети как някаква топлина се надига у нея. Той подаде ръка първо на нея.

— Много се радвам, Айлин. По пътя Норман ми говори само хубави неща за теб.

Айлин се надяваше, че Норман наистина е направил точно така. Разчиташе много на това, да направи добро впечатление на този мъж.

— Норман отдавна търсеше подходяща жена — обърна се после към Лин. — Сигурен съм, че сега вече я е открил.

Веднага пролича, че Лин се зарадва на думите му. Но все още не беше казала нито дума, а само поглеждаше ту към единия, ту към другия.

— Сигурни ли сте, че не сте братя? — успя да попита накрая.

— Абсолютно. Както майките ни, така и бащите ни много си приличат — отговори Норман, а Виктор кимна. — Бабите ни бяха сестри. Вероятно оттам произхожда това фамилно сходство.

Когато седнаха да изпият по едно питие преди вечеря, двамата мъже подхванаха оживен разговор с Лин на всякакви възможни теми. Айлин през цялото време не се обади. Тя беше твърде заета с това, внимателно да наблюдава Виктор. Колкото по-дълго го гледаше, толкова повече се убеждаваше, че не би могла да каже „не“, ако той поиска нещо от нея.

След вечеря обаче Айлин реши, че вече няма търпение и че тя ще поеме инициативата да се сближи с Виктор.

У него също започнаха да се проявяват всички признаци на неподправен интерес към Айлин. Той все по-често се обръщаше към

нея и се опитваше да научи колкото се може повече за живота ѝ. Беше очевидно, че я харесва. В очите му все още не се четеше същия копнеж както у Норман, когато наблюдаваше Лин, но Айлин ясно можеше да забележи, че ставаха по-тъмни, когато я поглеждаше.

Вечерта мина чудесно. Малко разгорещени от няколкото чашки мартини, четиримата се отправиха към бившия работен кабинет на Лин. Вече бяха купили едно френско легло за Виктор, за да му спестят грижите. Шкафовете и етажерките бяха освободени, така че той можеше да разопакова багажа си. Айлин се зае да му помогне.

— Но ти имаш чудесни скъпи неща! — установи тя, като започна да вади от куфарите един след друг осем елегантни костюма.

— Така и трябва да бъде. Шефът ми е много взискателен по отношение външния вид на хората, които представят издателството — Виктор се усмихна.

После, като че ли се извиняваше, посочи към спортния си сак.

— Разопаковай този багаж и ще видиш, че има и друг Виктор Камбърланд.

Чантата съдържаше три чифта почти износени маратонки, тениски и два стари пуловера. Айлин крадешком ги потърка в лицето си. Ухаеха на тръпчив мъжки парфюм, явно от елитна марка. Мирисът веднага ѝ допадна — винаги щеше да го свързва с Виктор.

— Тази стая е точно като за мен — каза Виктор, след като приключиха с подреждането. — Благодарен съм ви за това, че ми я предоставихте.

— Норман каза, че ще останеш само временно?

— Не искам да ви бъда в тежест. В този град е дяволски трудно да намериш апартамент.

— Стаята изобщо не ни е необходима — каза Айлин тихо, но настойчиво, за да разбере Виктор, че може да остане колкото пожелае.

— Това е чудесно. В такъв случай няма да се чувствам като натрапник — зарадва се Виктор. — И без това няма да прекарвам кой знае колко време тук. Предполагам, че ще бъда доста натоварен с новата си работа.

Сега Лин се намеси с един от своите въпроси.

— Къде и какво работиш, Виктор? Не можах да разбера добре, когато Норман ни обясни.

— Започвам като лектор по публикациите на научно-социална тематика към „Сайънс пблншърс корпорейшън“.

Лин замислено премести погледа си от него към Норман.

— А Норман е безработен социолог — каза тихо.

— Да, така е. Знам.

— Ти също ли си следвал социология? — продължи да разпитва тя.

— Не. Аз следвах английски и публицистика. Така станах лектор. Просто случайност е, че сега ще се занимавам с научни публикации по социология — обясни той внимателно и търпеливо.

— Лин винаги иска да знае всичко точно — намеси се Норман.

— Не ме прекъсвай, Норман. Наистина ме интересува с какво се занимава Виктор. В края на краищата се оказва, че двамата имате сходни професии.

— Хайде да не мислим за работа сега. Вече стана късно и всички трябва да си лягаме.

Норман се засмя, когато Айлин веднага подхвърли на забележката му:

— Какво интересно предложение, Норман! Всички в едно легло. Квартет в леглото... — тя се изсмя дръзко.

— Не говори щуротии, Айлин! — скара ѝ се Лин. — Не се намираме в холивудски филм от шейсетте години.

— Жалко. На мен ми харесват тези филми.

Лин поклати глава. Приятелката ѝ наистина понякога се държеше като ученичка, но сега поне я оправдаваше. Появата на Виктор изглежда я беше извадила напълно от равновесие. И Лин нямаше никакво право да я съди, тъй като тя самата беше безумно влюбена в Норман, а Виктор изглеждаше като негов брат близък.

Подкани Айлин да стават и двете тръгнаха към вратата. Преди да излязат, се обърна и предложи:

— Струва ми се, че сега, когато сме четирима, трябва да си направим нещо като график за ползването на банята.

— Не е необходимо — Виктор се усмихна. — Аз ще се къпя само тогава, когато е свободна.

— Но как така? Мислех, че започваш съвсем редовна работа с точно определено работно време, като мен и като Айлин.

— Точно така, но чак след три седмици. А дотогава вероятно ще съм си намерил друго жилище — отвърна Виктор.

— Ще бъде жалко. Необходимо ли е това? Тук има достатъчно място! — намеси се веднага Айлин.

— Да не бързаме толкова — предложи Лин. — Може би след няколко дни ще мислим съвсем различно за това.

— Какво имаш против Виктор? — поинтересува се Норман, когато останаха сами с Лин в нейната стая.

— Нищо. Какво трябва да имаме против него? Все още изобщо него познавам.

— Не беше много приятелски настроена.

— Просто се безпокоя за Айлин. Не забеляза ли, че е на път да се влюби отново?

— Мислиш ли, че ще бъде толкова лошо? Виктор е много мил.

— Без съмнение. Но Айлин изобщо не го познава. Тя не знае почти нищо за него — дори по-малко, отколкото аз знам за теб.

Норман не каза нищо повече. Прегърна я и я привлече нежно към себе си. Целувките му бяха много по-убедителни от всичко, което можеше да каже. За кой ли път Лин се отпусна напълно и потъна в щастливото опиянение, което Норман щеше да ѝ дари. Той беше толкова нежен, имаше такава фантазия, когато искаше да я възбуди и да я накара да забрави напълно коя е и къде е, че наистина не бяха нужни никакви думи. Потръпвайки при мисълта за предстоящата омайна наслада, тя се остави да я съблече и да я отнесе до леглото.

— Ти знаеш всичко важно за мен, мила — прошепна Норман, като се съблече и легна до нея. — Знаеш, че те обичам и искам винаги да бъдем заедно. Какво друго може да бъде по-важно от това?

Тя не отговори, а само го притегли към себе си. Няколко мига по-късно телата им се сляха в ритъм на бурна страст, съмненията и колебанията им се удавиха в море от стонове и въздишки на удоволствие. Лин заспа напълно щастлива, сгушена в прегръдките на Норман. В този късен нощен час дори и насън нищо не помрачаваше радостта ѝ от това, че беше открила единствения мъж, когото искаше да има до себе си.

С идването на Виктор Камбърланд апартаментът на Медисън Авеню се оживи. Също както в началото, когато Лин и Айлин живееха сами, посещенията се заредиха едно след друго. Виктор водеше много свои приятели, възпитани и приятни, много от които станаха техни постоянни гости. Непрекъснато се организираха партита — големи и в по-тесен кръг. Нито Лин, нито Айлин имаха нещо против това забавно съществуване — най-сетне огромният апартамент пълноценно влизаше в употреба.

Цяла седмица Айлин и Виктор се ухажваха и изучаваха взаимно, преди да пламне искрата между тях. Това стана на партито, което Айлин организира по случай първата си заплата. Беше обхваната от лудешко въодушевление като малко момиченце, когато се върна вечерта вкъщи и сияещо размаха късчето хартия на стойност три хиляди долара.

— Хей, вижте всички! Сега вече съм богата жена! — извика тя, подскачайки от радост.

После разопакова всички покупки, които беше направила в деликатесния магазин.

Събраха се около двадесет души, за да споделят радостта ѝ, и тя изглеждаше невероятно доволна.

Вечерта на партито беше облякла елегантна черна рокля от еластичен плат с втъкани тънки блестящи нишки сребристо ламе. Роклята беше тясна, с издължен силует, имаше дълги, плътно прилепнали ръкави, затова пък беше дълбоко изрязана на гърба, разкривайки чудесната ѝ нежна кожа. Току-що си беше купила нови обувки, носеше копринен черен чорапогащник и в този си вид изглеждаше зашеметяващо.

— Като Марлене Дитрих в най-добрите си години! — възкликна Виктор впечатлен, когато Айлин се появи. Новата ѝ фризура, посипана с лек сребрист пращец, проблясваше в светлината на свещите, запалени в целия апартамент. Норман беше подбрал музиката за вечерта и след малко Айлин и Виктор вече танцуваха, нежно притиснати един в друг.

— Каква вълнуваща мелодия, не мислиш ли? — Айлин го стрелна с поглед.

Той наистина смяташе така. Обгърна я плътно с ръце и я притисна по-силно в прегръдките си. Тя отново долови тръпчивия

аромат, който му пасваше толкова добре. Когато накрая се целунаха, и двамата знаеха със сигурност, че тази целувка ще бъде началото на една гореща страст.

Малко по-късно неусетно изчезнаха в стаята на Виктор. Лин обаче ги забеляза и се усмихна. Междувременно беше опознала този мъж добре и беше абсолютно убедена, че той никога няма да причини болка на приятелката ѝ.

VI

Бомбата, която разруши тази почти нереална хармония на двете двойки, избухна няколко седмици по-късно. В жилището на Медисън Авеню отново имаше празник.

Този път поканата беше от страна на Виктор, по повод настаняването му тук.

В сивия салон беше много тясно и затова всички врати на стаята бяха отворени. Този път имаше поне стотина души в апартамента, всички в превъзходно настроение. Малко преди полунощ отново се звънна на вратата.

— Не са ли вече всички тук?

Лин се учуди кой може да идва толкова късно и леко напрегната, тръгна след Норман към вратата.

— Нямам представа. Изглежда, че Виктор е успял за кратко време да се запознае с много хора — отвърна Норман с усмивка и отвори вратата, за да посрещне новите гости.

Внезапно пребледня. На прага стоеше изискан мъж около тридесетте. Очите му се разшириха от учудване, когато съзря Норман.

— Не може да бъде? Какво правиш тук, Норман? — попита той и като видя ужасеното изражение на лицето му, добави — Изглеждаш така, като че ли не се радваш много да ме видиш?

— Познаваме ли се? — гласът на Норман потрепери едва забележимо. — Не мога да се сетя...

— Възможно ли е това! Но аз съм Алън! Алън Уайстър. Преди по-малко от две години бяхме заедно на партито по случай сливането на бизнеса на нашите семейства!

— Заповядай, Алън — Норман се отмести и кимна към пъстрата тълпа. — Предполагам, че Виктор те е поканил.

— Виктор! Но и брат ти ли е тук? — учуди се Алън Уайстър. — Колко много случайности наведнъж! Не, не ме е поканил Виктор. Една моя приятелка ми каза, че тук има някакво събиране, и аз реших да намина.

Лин беше чула всяка дума. Тя се обърна и изтича в стаята си, където се беше приютила една любовна двойка. Раздразнено посочи вратата на двамата влюбени и се отпусна на леглото.

Значи така. Все пак Норман и Виктор бяха братя. Но с каква цел, по дяволите, криеха това? Защо беше нужна такава тайнственост, и то пред нея и пред Айлин! И какво означаваше това сливане на бизнеса, за което Алън беше споменал? На всяка цена трябваше да разбере, и то още сега.

Излезе от стаята си и се запромъкна през множеството гости, нарочно избягвайки срещата си с Норман. Той се оглеждаше напрегнато и по всичко личеше, че се мъчи да я открие. Лин забеляза Алън Уайстър сред група мъже, от които не познаваше никого. Присъедини се към тях и се включи в повърхностния им разговор на общи теми, които водеха в момента. Най-сетне намери възможност да отдалечи Алън от групата, за да поговори с него.

— Значи познавате отдавна Норман и Виктор? — започна тя, придавайки си разсеян и незаинтересован вид. Предложи му чаша бяло вино и се опита гласът ѝ да звучи закачливо, създавайки впечатлението, че тази тема е просто повод да започне разговор с него.

— Много добре, можете да бъдете сигурна. Преди две години нашите бащи обединиха издателските си къщи. По този повод имаше голямо празненство, на което ние — бъдещите наследници — взаимно се опознахме. В края на краищата един ден ще работим заедно — Алън, беше доволен, че може да осведоми Лин по този въпрос. Тя му беше харесала веднага.

— Кои издателства? Как се казват? Къде се намират? — Лин беше останала почти без дъх и с огромни усилия се мъчеше да обуздае любопитството си.

На Алън обаче това не му направи никакво впечатление. За него всяка тема беше добра, стига да останеше по-дълго в компанията на тази хубава жена.

— Не може да не сте чувала за „Уайстър Лимитид“ — каза той. — А също и за „Сайънс Камбърланд пбблишърс“. Това са две от най-известните издателски къщи в Ню Йорк. Преди две години бащите ни решиха да ги обединят и сега предприятието се казва „Камбърланд — Уайстър Сайънс пбблишърс корпорейшън“. Всъщност сега е едно от

най-големите издателства на източното крайбрежие. Публикуваме предимно научна литература.

Внезапно на Лин ѝ просветна. Значи Виктор съзнателно беше пропуснал собствената си фамилия, когато назова името на издателството, където щеше да работи! И той изобщо не е пристигнал от Филадельфия или отнякъде другаде в Ню Йорк! Той и Норман бяха синове на един от собствениците на голямото издателство, за което Лин сега, след като беше чула обясненията на Алън, се сети, че напоследък беше слушала много.

Но защо тогава Норман твърдеше, че е безработен социолог, който кара такси, за да се издържа?

Лин се опита да прикрие объркването си, но в главата ѝ мислите безредно се въртяха една след друга. Не знаеше какво обяснение да даде на всичко това. Трябваше да помисли добре, и то на спокойствие. Това обаче беше невъзможно сред тълпите от хора, заели целия апартамент. Музиката гърмеше като в дискотека и няколко двойки диво се мятаха в ритъма на истеричен рок. Група разгорещени гости оживено дискутираха, мъчейки се да надвият целия този шум.

Лин се огледа за Норман. Откри го в коридора, където говореше нещо на Виктор. Лицата и на двамата изглеждаха напрегнати и сериозни и Лин можеше да си представи защо. Вероятно в този момент Норман осведомяваше брат си за това, че комедията им е претърпяла провал.

Веднага трябваше да каже на Айлин. В края на краищата това засягаше и нея. Откри я в кухнята, където се готвеше да поднесе сладоледа. Затвори врата след себе си и накратко изложи фактите, които беше узнала.

— Не разбирам абсолютно нищо — рече Айлин недоумяващо, след като Лин приключи с разказа си. — Защо не е трябвало да знаем, че Норман и Виктор са братя?

— Точно това трябва да разберем. Това и защо Норман твърди, че е безработен, като се абстрахираме от факта, че кара такси.

— Сецаш ли се защо може да са ни лъгали? — попита Айлин. Тя не изглеждаше толкова наранена, колкото обърквана.

— Не, но можеш да бъдеш сигурна, че скоро ще разбере — отвърна Лин твърдо. Постепенно объркването ѝ беше заменено от

силен гняв. „Няма да се оставя да бъда лъгана! — кипеше тя. — Още по-малко пък от мъжа, който твърди, че ме обича повече от всичко.“

Втурна се в салона и започна да пляска с ръце, докато всички се обърнаха към нея и утихнаха. Тогава каза високо и ясно:

— Вече е три сутринта и партито се закрива още в този момент.

Всички я гледаха неразбиращо. Такова почти директно изгонване беше съвсем необичайно за този дом. Лин знаеше това, но сега ѝ беше напълно безразлично. Искаше тези хора да си тръгнат веднага, искаше спокойствие, за да се концентрира върху въпросите, които щеше да зададе на Норман.

Първите гости си тръгнаха, без да се сбогуват. Явно не им харесваше начинът, по който ги бяха изпъдили. Скоро ги последваха и други и след по-малко от половин час в апартамента останаха само четиримата.

Без да си продумат, те заличиха следите от партито и сякаш всеки очакваше другия да започне решаващия разговор. Лин обаче не мислеше да пита. Тя искаше Норман сам да обясни всичко, обаче нищо подобно не се случи. Когато по-късно той, воден от любимия и на двамата им навик, я последва в стаята ѝ, тя му посочи вратата и очите ѝ проблеснаха решително, когато изрече:

— Искам да спя сама.

Норман не възрази. Без да каже дума, излезе и се отправи към собствената си стая.

На Айлин обаче не ѝ достигнаха силите да не допусне Виктор в стаята си. Тя беше толкова влюбена! Отпусна се в обятията му и страстно отвърна на целувките му. „Нека Лин да открие тайната, която обгръща двамата братя“ — каза си тя. За нея сега беше важен единствено Виктор.

Следващата сутрин Норман вече беше излязъл от къщи, когато Лин стана след една безсънна нощ. Беше събота, но настроението ѝ ни най-малко не можеше да се определи като празнично.

Айлин и Виктор все още не се бяха появили. По всичко изглеждаше, че са прекарвали нощта заедно, в стаята на Айлин — една констатация, която накара Лин да се ядоса още повече. Как можеше

Айлин да бъде толкова непоследователна и отстъпчива! Очевидно Виктор беше същият лъжец като брат си!

Лин седеше мрачна и замислена и пред чашата сутрешно кафе, когато Айлин и Виктор влязоха в кухнята със сънени лица.

— Не мога да те разбера, Айлин — обърна се тя към приятелката си. — Как можеш да гърмиш този мъж в леглото си след всичко, което се случи?

Айлин я погледна извън себе си от удивление.

— Но какво толкова ужасно се е случило? Какво толкова лошо съм узнала за Виктор? Че е брат на Норман. Това да не би да е престъпление?

— Не, не е. Но двамата са ни лъгали през цялото време! Още от първия момент са ни сервирали само измислици. И дори не сметнаха за необходимо поне да се извинят. Какво да говорим пък за това, да ни обяснят какво означава тази неуместна игра — Лин беше възмутена и веждите ѝ сърдито се сключиха, когато сбърчи чело.

— Къде е Норман? — попита Виктор.

— Не знам, а освен, това ми е все едно. И без друго престоят му тук свърши — рязко отвърна Лин.

— Какво искаш, да кажеш? — Айлин я погледна стреснато.

— Искам да кажа, че Норман ще си тръгне оттук. И то веднага щом се появи. Дори може да вземе със себе си и невинния си брат.

— Не можеш да направиш това, Лин! — извика Айлин. — Аз не искам Виктор да си тръгва. И ако си признаеш честно, ти също не искаш Норман да си отиде.

— Ами ако искам? Ще му го кажа още щом се прибере. Не позволявам да си играят с мен, Айлин! — Лин беше много ядосана, но се виждаше, че освен това е дълбоко наранена и тъжна. В този момент ѝ беше безразлично, че решението ѝ ще причини болка на Айлин. Виктор също трябваше да се махне! Най-сетне искаше да остане на спокойствие.

— Разбрах — каза Виктор. Беше пребледнял и отваряше почти с мъка стиснатите си устни. — Ще си отида. Още днес.

— Тогава и аз тръгвам — гласът на Айлин прозвуча решително и твърдо както никога досега. — Искам да остана при теб, Виктор.

— Как можеш да бъдеш толкова глупава! — избухна Лин отново. — Не разбираш ли, че двамата са ни се подигравали през цялото

време? И въпреки това ти искаш да тръгнеш с Виктор! Къде, ако може да знам?

— Къде искаш да отидеш, Виктор? Ще ме вземеш със себе си, нали?

Двете жени го погледнаха напрегнато.

— Ще те взема веднага щом намеря жилище, Айлин. Обещавам ти. Но това може да отнеме известно време. Сама знаеш колко е трудно да вземеш апартамент под наем в този град.

— Не ти ли се струва познато това, Айлин? Още един мъж, който иска да те вземе, едва след като уреди някои неща. Виждаш, че всички мъже са еднакви, независимо дали се казват Карло, или Виктор, или Норман...

— Разбирам защо мислиш така, Лин, но трябва да ти кажа, че се лъжеш — обърна се Виктор към нея. — Аз наистина обичам Айлин. И Норман те обича. Това поне е неоспорим факт.

— Благодаря за обяснението. А какво ще кажеш за вашите лъжи? Защо трябваше да твърдите, че не сте братя, а приликата ви се дължи на по-далечното ви родство?

— Това е сложна история. Не мога да ви я разкажа без съгласието на Норман, а той в момента не е тук.

— Точно така, не е тук! Той предпочита да се измъкне тихомълком, вместо да обясни поведението си. И ти искаш да оправдая това държание? — Лин изглеждаше дълбоко засегната.

— Норман си има основателни причини, за да постъпи така. Но те нямат нищо общо с чувствата му към теб, Лин. Той просто се страхува да ти каже всичко.

— И все пак излязох права — той се оказа просто един актьор, на всичкото отгоре не от най-добрите, а освен това и страхлив. Щом стане напечено, предпочита да се измъкне. Не искам да слушам нищо повече. Достатъчно ми е и това, което знам — каза Лин с горчивина и излезе от кухнята.

— Защо да не тръгна с теб още сега? Страхувам се, че Лин наистина иска да си отидете, а тя е действителната наемателка на апартамента — рече Айлин, когато останаха сами.

— На първо време ще се настаня в хотел, Айлин, но не за дълго. Дай ми една-две седмици време, тогава ще те взема при себе си. А през това време се опитай да поговориш с Лин. Аз не съм си играл с теб,

също както и Норман не си е играл с нея — Виктор я прегърна нежно. — Отивам да си опаковам багажа. Ще ти се обадя веднага щом разбера къде ще отседна — прошепна той в ухото ѝ и я целуна.

Айлин беше тъжна заради предстоящото заминаване, но за разлика от Лин вярваше безусловно на мъжа, в чиито обятия се беше сгушила. Тя обичаше Виктор, но в същото време спокойно приемаше факта, че в живота му има неща, които не може да узнае в момента. Най-важното за нея беше да се наслаждава на прекрасните чувства, които той беше събудил в сърцето ѝ, на хармонията в отношенията им и на неописуемата наслада, която изпитваше в миговете на пълно отдаване и омайна самозабрава.

Тя му помогна да приготви куфарите си, но като си представи, че няма да бъде постоянно край него както досега, сълзите се търкулнаха по бузите ѝ. Виктор веднага се спусна към нея и я прегърна.

— Не плачи, мила. Ще видиш, че няма да е задълго. Много скоро няма да имаш никакви грижи повече, Лин също.

Целуваха се дълго, преди Виктор да си поръча такси. Преди да тръгне ѝ обеща, че ще ѝ се обади още тази вечер. Айлин поплака още малко, но постепенно се успокои и влезе в стаята на Лин. Приятелката ѝ лежеше, втренчила поглед в тавана.

— Виктор си тръгна — каза Айлин тихо.

— Добре. Като се прибере Норман, ще го последва — отвърна разсеяно Лин.

— Лин, винаги си била ти тази, която е давала съвети и в повечето случаи аз съм се съобразявала с тях. Сега обаче ти ме послушай.

— И какво искаш да ме посъветваш?

— Струва ми се, че не трябваше да бъдеш толкова твърдоглава — гласът на Айлин прозвуча колебливо, но после постепенно укрепна и тя продължи твърдо. — Сигурна съм, че Норман те обича. Ти също го обичаш. Сега искаш да го изгониш оттук, само защото те е излъгал веднъж, но аз знам, че двамата с Виктор са имали основателни причини да не ни кажат, че са братя.

— И те са?

— Не знам точно. Но са щели да ни кажат един ден. Сигурна съм.

— Радвам се за теб, но що се отнася до мен самата, не искам да чувам нищо повече. А сега, ако обичаш, ме остави сама, Айлин. Искам да размисля.

Айлин излезе тихо от стаята. Тя добре познаваше приятелката си и знаеше, че ако каже още нещо, само щеше да я настрои срещу себе си и да я ядоса още повече. Трябваше да се опита да я разбере. Лин с положителност страдаше много зад привидното си безразличие, както поради собственото си решение, така и поради лъжата на Норман.

Норман почука тихо на вратата на Лин и веднага чу едно твърдо „Влез“. Застана прав до леглото ѝ, където тя лежеше и го фиксираше със студен поглед.

— Може би очакваш да ти дам обяснение — каза той.

— Положително. Или смяташ, че не ме засяга, защото толкова време се мъчеше да ме убедиш, че Виктор ти е втори братовчед, докато в действителност той ти е брат? — Лин седна и обгърна коленете си с ръце.

На Норман изведнъж му се прииска да я притисне силно до себе си, но знаеше, че в момента тя няма да му позволи дори да се приближи до нея.

— Беше просто една глупава игра — каза той, но гласът му не прозвуча много убедително.

— Малко е лаконично за такова ключово обяснение, не мислиш ли? Или може би в момента обмисляш някакъв по-добър отговор? А може би се чудиш как да задоволиш любопитството ми по другите въпроси?

— Какви въпроси?

— От какво живееш например. И моля ти се, не ми казвай пак, че всичките си средства изкарваш с таксито! Никой таксиметров шофьор не може да поддържа такъв стил на живот.

— Баща ми ми изпраща всеки месец по нещо.

— Колко великодушно от негова страна! — подметна язвително Лин. — Явно изобщо не го интересува, че тридесетгодишният му син не предприема абсолютно нищо, за да си намери работа по професията.

Норман сви рамене.

— Баща ми има достатъчно пари.

— Браво! Значи баща ти има достатъчно пари, за да издържа отдавна порасналия си син, който приема съвсем естествено тази привилегия — очите на Лин гневно блеснаха.

— Не е вярно! — отвърна Норман. — Аз наистина карам такси.

— Не очаквай да ме впечатлиш с този неубедителен довод, Норман. А сега ми отговори кратко и ясно на въпросите. Искам да знам, защо поиска да живееш тук, тъй като със сигурност причината не е тази, че не си бил в състояние да си намериш собствен апартамент. Искам да знам също, защо водиш дневник за мен и за Айлин и си отбелязваше точно неща, които ни засягат лично? И накрая ми кажи, защо уреди и брат си да се нанесе при нас? А, и едно наистина последно нещо — през цялото време ли бях просто обект на твоите изследвания?

Норман седна в едно от белите кожени кресла срещу Лин и я погледна сериозно.

— Мога да отговоря конкретно само на последния ти въпрос, Лин. Обичам те! Никога досега не съм казвал това на друга жена. За мен нещата наистина са сериозни. Как можеш да си помислиш, че те приемам като обект на изследване?!

— Подозрението ми е съвсем основателно, като се вземат предвид бележките ти за мен, поведението ти, лъжите ти... — очите на Лин се насълзиха.

— Лин, аз работя върху едно проучване за самостоятелно живеещи жени в Ню Йорк — призна Норман накрая.

Лин скочи и се изправи наред стаята.

— Значи все пак за теб съм била обект на изследване — прошепна тя.

— Това беше съвпадение. Когато прочетох обявата ви, реших, че това е идеалната възможност за мен. Най-сетне щях да мога да надникна отблизо в живота на две млади жени, които живеят сами в този град. В края на краищата вие открито съобщавахте, че търсите още един човек за този голям апартамент — обясни Норман и после добави — Нямах представа, че по този начин ще срещна жената, която промени целия ми живот.

— Ти просто си се присламчил към нас, за да ни шпионираш! Проявяваше интерес към моя живот и този на Айлин, а в

действителност си имал нужда от детайли за своето проучване. Ти излъга доверието ни. Ти през цялото време си ни използвал... — сега вече Лин се разплака.

— Не ме пипай! — отблъсна тя Норман, който посегна да я прегърне. — Никога повече не се опитвай да ме докоснеш! А сега ме махай! Събирай си багажа и се махай! Не искам да те виждам никога вече!

Тя отвори вратата и посочи навън. Норман се опита още веднъж да я привлече към себе си, но Лин се отдръпна гневно.

— Брат ти вече си тръгна, така че гледай най-много след един час да го последваш и ти. И се въздържай да влизаш в стаята ми през това време!

Лин почти викаше накрая и Айлин се събуди. Тя колебливо подаде глава от стаята си.

— Какво става? Защо се карате? — попита сънено.

— Затвори си устата, Айлин! Много добре знаеш за какво става въпрос. Но по-добре не се намесвай, след като нито веднъж не пожела да узнаеш цялата истина.

Лин се втурна в стаята си и тръшна вратата след себе си.

— Толкова съжалявам, Норман! — каза Айлин, като видя колко ранен и разстроен се чувства той.

— Недей да съжаляваш. Лин е права за много неща. С Виктор постъпихме наистина ужасно. Сега ще се приготвя.

Айлин го последва в стаята му.

— Лин ще си изплаче очите по теб — опита се да го утеши тя, докато го наблюдаваше с каква мъка събира нещата си и ги хвърля в куфарите.

— Не ми се вярва. Тя е твърде горда, за да направи това — отвърна тъжно Норман. — Никога повече няма да иска да чуе за мен.

— А ти? Ти искаш да бъдеш с нея, нали?

— И още как! Никога досега през целия си живот не съм пожелавал нещо толкова силно.

— Тогава нека поддържаме връзка — предложи Айлин. — Ти сигурно ще си потърсиш жилище заедно с Виктор. Той обеща, че ще ми се обади още тази вечер, за да ми каже къде се е настанил.

Норман я погледна замислено.

— Мисля, че знам къде мога да намеря брат си. Аз също ще се обадя, щом го открия и се установим някъде.

— Благодаря ти, Норман. Съжалявам, че се получи така. Беше толкова хубаво, когато двамата живеехте при нас — Айлин заприлича на малко момиченце, което се сбогува с нещо силно обичано.

— Да, беше фантастично. Може би след време ще стане отново същото. Вероятно не толкова скоро, но ти поне знаеш, че двамата с Виктор не сме такива непоправими типове, за каквито изглежда Лин ни мисли. Така ли е?

— Да. Знам, че е така. И затова не ми е толкова мъчно, колкото на Лин — тя се усмихна и целуна Норман по бузата. — Всичко хубаво, Норман! Ти ми помогна за много неща.

— Направих го с удоволствие. Ти си чудесна жена — Норман ѝ стисна ръката и добави заговорнически. — Ще ми помогнеш много, ако кажеш някоя добра дума на Лин за мен.

— Ти нямаш нужда от това, Норман, но знаеш, че и без друго ще го направя. Веднага щом Лин отново бъде в състояние да ме слуша. Боя се, че в момента единственото ѝ желание е да бъде сама.

— Довиждане, Айлин! Ще се чуем скоро.

Норман изнесе куфарите си и натисна копчето на асансьора. Айлин погледна тъжно след него. Изглежда, че един чудно хубав период от време беше безвъзвратно обречен на миналото.

VII

Норман и Виктор Камбърланд седяха умърлушени в огромния, обзаведен с тежка дъбова мебел кабинет на баща си.

— Поздравявам синовете си с добре дошли в предприятието, което им принадлежи! — изрече Саймън Камбърланд иронично тържествено.

Двамата не отговориха, очаквайки продължението на нравоучителната лекция, която баща им явно се готвеше да им изнесе.

— Имахте цяла година време да работите върху това, което вие наричате проучване за самостоятелно живеещи млади жени в Ню Йорк. Може ли да попитам какво се получи в крайна сметка? И дали ще намерите скоро време най-после да започнете сериозна работа в това издателство?

Норман отговори от името и на двамата.

— Почти сме готови, татко. Ако ни дадеш още два месеца, ще можем да публикуваме изследването.

— Още два месеца? Сигурно не съм чул правилно. Ако продължите да работите с това темпо и след като заемете местата си тук, трябва да ви кажа, че няма да мине много време и издателството ще започна да тъпче на едно място, а малко по-късно и да изостане.

— Ти ни потвърди този срок, татко — настоя Норман. — Знаеш, че последната година не сме се занимавали с нищо друго, освен с това проучване. Нали така се бяхме договорили, че през цялото време, преди да заемем мястото ти, няма да ни поставяш никакви други задачи?

Норман искаше да внесе в издателството като капитал, така да се каже, поне една своя собствена творба. Затова беше помолил баща си да му предостави тази последна свободна година. Беше се заел веднага много сериозно с темата, върху която си избра да работи, беше разпитал жени от всички социални слоеве как уреждат живота си и почти завършваше проучването си, когато срещна Лин...

— Какво ще правите през това време?

— Ще подготвим проучването си за печат. Имаме да уреждаме и някои неща от личен характер — този път отговори Виктор.

— Неща от личен характер? Какво означава това? — Саймън Камбърланд вдигна учудено вежди и погледна подозрително двамата си сина.

— Татко, сигурно си забелязал, че вече сме големи мъже и това означава, че все пак... — започна Норман.

— Че сте големи мъже, при това доста представителни, това наистина съм го забелязал — прекъсна го баща му. — В такъв случай с това „неща от личен характер“ предполагам имате предвид любовни афери с жени? — той се мъчеше да говори сериозно, но очите му се смееха и стрелкаха дяволито двамата млади мъже пред него.

— Щом искаш да го наречеш така, татко... Всъщност ти колко годишен си бил, когато си се оженил за мама? — Норман много добре знаеше слабото място на баща си. Вече на шестдесет години, Камбърланд старши беше все още толкова влюбен в майка им, както като млад мъж.

— Ако наистина не знаеш, бях на двадесет и пет — отвърна Саймън. Лицето му се озари от нежна усмивка, когато погледът му попадна на снимката в сребърна рамка върху бюрото му. На нея беше майката на Норман и Виктор като младо момче. Изглеждаше на годините на Лин и на Айлин, значи около средата на двадесетте.

— Ето, виждаш ли, татко. Значи и на нас скоро ни предстои да помислим за женитба — каза Виктор. Постепенно се бяха приближили към темата, която не им даваше покой.

— Значи такава била работата. Трябваше да се досетя. Твърде добри сте, за да се нуждаете от повече от година за едно проучване. Това означава, че всички самостоятелно живеещи жени са били преценени от вас и от гледна точка на това, дали са подходящи за съпруги.

— Татко! Би трябвало да ни познаваш по-добре! — възрази Норман. — Всъщност ние срещнахме две жени, които искаме да ти представим.

— Какви изненади ни поднася живота понякога — философски поклати глава бащата. — Двамата решавате, че в продължение на една година ще се занимавате самостоятелно с научно изследване, поради което не трябва да ви възлагам други задължения, а после идвате при

мен и ми съобщавате, че сте намерили жени, с които да изживеете живота си. И то по едно и също време!

— Лин и Айлин са приятелки — обясни Норман. — Живяхме при тях в апартамента им под наем.

Саймън Камбърланд се засмя.

— Практично. На вашите години не бих се сетил за това. Кои са те, тези... как се казваха?

— Лин е жената, която аз обичам и за която искам да се ожена. Работи като вътрешен архитект. Тя е много красива и много държи на работата си. — Норман се впусна да обяснява ентусиазирано, но брат му го прекъсна.

— И Айлин не е по-малко хубава. Тя е модна дизайнерка, обича ме и...

Саймън Камбърланд избухна в неудържим добродушен смях, като гледаше как грейнаха синовете му и как се надпреварваха да изтъкват преимуществата на приятелките си.

— Майка ви знае ли? — попита, като се успокои.

Норман и Виктор поклатиха глави.

— Мама винаги се вълнува толкова много дори и за най-малкото нещо — каза Виктор. — Искахме да предупредим първо теб. Може би ще можеш да й поднесеш новината предпазливо, когато ти прецениш.

— Аха. Значи и това трябва аз да свърша — дори и в такъв момент да се грижа за двама големи мъже!

Той се престори на сърдит, но естествено още тази вечер щеше да разкаже всичко с подробности на жена си Морийн. През целия си тридесетгодишен брак двамата не бяха имали никакви тайни един от друг. А освен това Морийн Камбърланд отдавна се надяваше двамата ѝ сина най-после да завържат някаква сериозна връзка. Много ѝ се искаше да има внучета покрай себе си.

— Значи си съгласен, татко? Ще ни отпуснеш още два месеца, нали? — напомни отново Норман за молбата им.

— Едва ли ми остава нещо друго. Но след това искам да ви видя на местата ви. Теб, Норман — като ръководител на издателската програма, а теб, Виктор — като шеф на финансовия отдел. След това искам да се запозная с двете жени, които безпокоят сънищата ви.

— Непременно! Веднага щом успеем да убедим Лин и Айлин, че сме достатъчно добри за тях — Норман изглеждаше загрижен.

— Това пък какво значи? — учуди се Саймън. — Мислех, че вече сте си говорили и те са съгласни.

— Междувременно се получиха някои усложнения. Те двете не знаят кои сме всъщност. Преструвахме се на съвсем други хора през цялото време, за да спечелим доверието им и да научим някои детайли от живота им, които да използваме за проучването си. Иначе в отношенията си към тях не сме ги излъгали с нищо, но те едва ли мислят така. Ах, татко, всичко се обърка! — Норман се опита да обясни по-подробно, защо нещата са се усложнили толкова много.

— Да. И затова Лин ни изхвърли — допълни Виктор накрая.

— Лин? Това е твоята избраница, нали? — обърна се Саймън към Норман.

— Да. Тя ми е сърдита. Мисли, че съм я използвал.

— Струва ми се, че е жена е характер — кимна баща му. — Във всеки случай съм нетърпелив да се запозная с тях.

С това той освободи синовете си.

Няколко дни по-късно Лин и Айлин обядваха в малкия вегетариански ресторант. Отново си бяха поръчали салата, но докато Айлин си хапваше с апетит, Лин безцелно ровеше с вилицата си в чинията и сякаш беше обхваната от пълна апатия.

В последно време двете приятелки се бяха отчуждили малко една от друга. Айлин редовно се срещаше с Виктор, но Лин ѝ беше забранила да ѝ разказва за това, защото щом заговореше за Виктор, в един момент неминуемо ставаше въпрос и за Норман. А Лин не искаше нито да чува, нито да знае нещо за него. Вече беше взела решението си — окончателно!

— Омръзна ми да живеем сами в този огромен апартамент — каза Айлин тъжно. — Ужасно пусто е, откакто Норман и Виктор се изнесоха. Ти не мислиш ли така?

— Не, изобщо не мисля така. Дори се радвам най-сетне отново да имам спокойствие — каза Лин твърдо.

Айлин обаче знаеше, че това не е вярно. През последните две седмици приятелката ѝ беше загубила всякакво желание за каквото и да било. Сутрин тръгваше без настроение на работа, а вечер се прибираще без настроение вкъщи. Не ядеше почти нищо, беше

отслабнала най-малко с пет килограма и изобщо изглеждаше невероятно зле в сравнение с това, което беше преди.

— Ти страдаш за Норман, Лин. И мисля, че е крайно време да говориш с него.

— Никога повече няма да разменя дори и една дума с този лъжец! А теб не те разбирам въобще. Като че ли все още не виждаш, че Виктор също продължавала си играе с чувствата и доверието ти.

Сега Айлин се ядоса и каза гневно:

— Това не е вярно! Виктор ме обича и иска да се ожени за мен!

Лин изохка състрадателно.

— Недей отново, Айлин! Би трябвало да си станала по-мъдра и по-малко наивна след опита, който натрупа в това отношение.

Айлин я погледна, силно засегната от думите ѝ.

— Виктор не е кой да е! Аз го обичам и съм съвсем сигурна, че той също ме обича. Ние наистина мислим да се оженим в най-скоро време! — гласът ѝ прозвуча твърдо, въпреки че последните думи бяха казани много тихо.

Лин се отказа от опитите си да вразуми приятелката си. На този етап вече не можеше да ѝ се помогне. След като тя не искаше да я послуша, поне щеше да си е виновна сама. В никакъв случай нямаше да я подкрепи в това начинание, което щеше да ѝ донесе само нещастие.

— Айлин, моля те да не споменаваш повече името Камбърланд. Постъпи както намериш за добре, но не ме въвличай в историята си с Виктор — заяви решително.

Айлин знаеше, че всяка следваща дума ще бъде излишна. Лин беше в такова състояние на духа, при което всякаква външна намеса в личния ѝ свят беше забранена.

— Добре, Лин — съгласи се примирено. Дали искаше или не, трябваше да се съобрази с решението на приятелката си, дори и да го смяташе за напълно погрешно. И слепец би забелязал колко страда Лин, откакто Норман си тръгна.

— Трябва да тръгвам. Новата ми колекция ме очаква — каза Айлин и стана.

Лин замислено се загледа след нея. Като че ли мъничко ѝ завиждаше за безмерното щастие, което приятелката ѝ открито

демонстрираше навсякъде, където се появеше. Сякаш искаше целият свят да бъде съпричастен с радостта ѝ.

Прекара остатъка от деня в бюрото, без да е в състояние да се занимава, с каквато и да е сериозна работа по проектите си. Дори нямаше сили да се противопоставя на язвителните забележки на Дон, който не криеше злорадството си: най-сетне студената и неразгадаема, Лин проявяваше слабост!

Тя стана още по-очевидна, когато някакъв куриер донесе огромен букет бели рози. Белите рози бяха една игра между нея и Норман. От онзи първи букет, който той донесе в деня на настаняването си в апартамента, Норман ѝ изпращаше по един такъв след всяка любовна нощ, винаги придружен със съответния подходящ текст върху малката картичка.

От няколко седмици това бяха първите бели рози, които Лин получаваше. Лицето ѝ пребледня почти като цвета на розите, но тя се опита да прикрие чувствата, които се надигнаха у нея. С треперещи пръсти откачи картичката от фолиото.

„Скъпа Лин, копнея и страдам за теб всеки ден и всеки час. Моля те, нека да се видим! Обичам те безкрайно.

Твой Норман“

Очите ѝ се замъглиха от бликналите сълзи. Внезапно обаче болката ѝ беше потисната от надигащия се гняв, когато се сети за лъжите на Норман.

— За теб са! — каза и почти хвърли розите върху бюрото на една от двете млади секретарки. После се обърна и излезе навън, без да обръща внимание на ироничния поглед на Дон Шетърланд и на забележката му, че работното време още не е свършило. И сама знаеше много добре това.

Норман вървеше умърлушен към къщи. Откакто двамата с Виктор напуснаха апартамента на Медисън Авеню, бяха взели под наем едно просторно жилище от другата страна на Сентръл парк.

Айлин често им беше на гости, когато имаше среща с Виктор. Тази вечер обаче той беше сам в апартамента.

— Изглеждаш ужасно, Норман — каза, когато брат му влезе в стаята. — Вече е време да започнеш да мислиш и за нещо друго, а не само за Лин.

— Не мога да я разбера! Поне трябва да ми даде възможност да ѝ обясня всичко! Виктор, аз обичам тази жена и искам да се ожена за нея, по дяволите! Не може да няма някакъв начин да ѝ докажа това.

Норман се отпусна тежко на дивана срещу брат си.

— Защо всички жени не са като твоята Айлин? Ти също не постъпи много добре с нея в началото, но сега сте една щастлива двойка.

— Цялата тази работа беше твоя идея. Сега трябва да си понесеш последствията — отвърна Виктор.

— Може би просто трябва да отида при нея и да се опитам да ѝ обясня — каза Норман с плаха надежда.

— Това няма да ти помогне. Тя ще те изхвърли на бърза ръка. Както сам знаеш, много я бива за тези работи — отвърна сухо Виктор.

— Но трябва да има все някакъв начин да установя контакт с нея!

На Виктор му беше много тежко да гледа как брат му постоянно се измъчва. „Наистина трябва да има начин“ — каза си той и се замисли.

— Докъде си стигнал с твоя дял от проучването? — попита по едно време. В главата му постепенно започна да се оформя една идея.

— Почти съм готов. Обобщил съм всички детайли и ми остава само да направя някои корекции, за да го дооформя — Норман не разбираше как може брат му да го пита за такива неща в момента. Във всеки случай собствените му мисли бяха много далеч от този въпрос.

— Какво ще кажеш да изменим малко целия проект? — попита Виктор.

Норман го погледна изненадан.

— Какво искаш да кажеш?

— До какъв извод стигна по време на престоя си у Лин? — Виктор се усмихна и го загледа настойчиво.

— Глупав въпрос. Че я обичам. Че искам да я имам завинаги до себе си.

— Именно. В такъв случай можеш да вмъкнеш в книгата ни една, така да се каже, съвсем лична уводна глава. Това ще бъде малко необичайно наистина, но в нашата ситуация целта оправдава средствата, нали?

Норман бавно започна дахваща какво има предвид брат му.

— Това е добра идея. Представяш ли си, разпространявам сред обществото едно любовно обяснение, издадено в тираж от четвърт милион! След това само трябва да се погрижа Лин също да го прочете... Мислиш ли, че ще ми повярва най-после? — Норман скочи и започна да ходи насам-натам из стаята. Веднага се виждаше, че идеята го е въодушевила.

— Просто трябва да изпратиш книгата на Лин. Дори не е нужно да я предизвикваш, като посочиш подателя. Попадне ли веднъж в ръцете ѝ, няма начин поне да не я разлисти.

— Така и ще направя. Кога смяташ, че книгата ще излезе от печат? — попита Норман вече на вратата.

— Това зависи от теб. Моят дял от работата е вече приключен изцяло и лежи оттатък в куфарчето ми. Когато и ти бъдеш готов, ще трябва само да съставим едно общо резюме. След това вече се включваш ти със своя увод. — Виктор видимо се радваше, че Норман отново заприлича на себе си, подкрепян от новата възможност, която му даваше шанс да спечели доверието на Лин.

— Следващата седмица ще съм готов. Остават ми още десет часа до закуска, които искам да използвам пълноценно — Норман излезе и влетя в работната си стая.

Той удържа на думата си. Цяла нощ от стаята му се чуваше тракането на пишещата машина, но брат му реши, че си заслужава да изтърпи шума. В края на краищата знаеше, че за Норман всичко зависи от това, какво ще сътвори през следващите няколко дни и нощи.

VIII

Върху голямото бюро на Саймън Камбърланд лежеше една тънка книга, която беше излязла от печат едва преди няколко часа. „Жените в Ню Йорк — как живеят“ — гласеше заглавието. Като автори бяха посочени Норман и Виктор Камбърланд.

Двамата сега седяха пред писалището и гледаха напрегнато навъсеното лице на баща си, което не предвещаваше никакви овации за вече завършения им труд. И двамата много добре знаеха какво ще си навлекат, когато дадоха книгата в този ѝ вид за печат. Баща им определено одобряваше темата и съдържанието на научната документация, но това в никакъв случай не се отнасяше и за предговора на Норман.

— Това е първото произведение, излязло от моето издателство, от което се срамувам — започна Саймън гневно. — Абсолютно необичайно е на публикация от този род да се поставя като увод едно съвсем лично любовно обяснение.

— Знам, татко — кимна Норман. — Но нямах никакъв друг избор. Само по този начин мога да докажа на Лин, че наистина я обичам.

— Можеш ли да си представиш в какъв вид ще започнат да излизат научните трудове, ако всеки автор се заеме да вмъква в тях личните си проблеми и преживелици?

— Това няма да се случи, татко. Норман просто използва единствената си възможност. Недей да обръщаш такова внимание на това, не е чак толкова лошо — опита се Виктор да подкрепи брат си.

— Не е чак толкова лошо? Та това е пълна излагация! С тази книга вие трябваше тържествено да встъпите в длъжност в издателството и да покажете какво можете, а сега целият колектив ще се пръсне от смях, като прочете това. Да не говорим за читателите, които ще си купят това произведение с желание да получат сериозна, систематизирана информация по темата. Вместо това ще попаднат на

автентично любовно признание на един от двамата автори към някаква жена, която никой не познава.

С престорено отчаяние Саймън Камбърланд скри лице в двете си ръце. Той сериозно беше обсъдил положението със специалиста по рекламата. Рик му беше обяснил, че тази ситуация е отлична възможност издателството да проведе една съвсем нова рекламна кампания под мотото „Научната работа като шанс да откриеш идеалния партньор в живота си.“ Във всеки случай Рик смяташе, че строго личният предговор на Норман ще придаде на тази иначе съвсем суха документация един интересен облик. Това обаче означаваше, че книгата ще се продава добре, само ако рекламата се организира в съответната насока.

— Тогава да не пускаме книгата — почти прошепна Норман.

— Да не си луд. Вече излезе в тираж от четвърт милион екземпляра! Да не мислиш, че ще ги изхвърля на боклука? — баща му беше възмутен.

— Загубата няма да е чак толкова голяма, че издателството да не може да я покрие. Или се лъжа?

— Изобщо не може да става въпрос за това — Саймън сърдито погледна големия си син. — Книгата ви костваше една година време, а на издателството — доста средства. Сега е готова и така или иначе ще бъде пусната на пазара. А ти, Норман, ще можеш ли да се справиш с това, което сам предизвика?

— Какво искаш да кажеш? — Норман беше обхванат от лошо предчувствие и застана нащрек. Баща му беше изключително ловък търговец. В противен случай издателството не би си пробило така стремително път към успеха.

— Ще даваш ли интервюта, когато те помолят? А те ще го направят, можеш да бъдеш сигурен в това. Нито един критик няма да пропусне редкия шанс да разнищи изцяло историята на един болен от любов социолог.

— Не можеш да искаш от мен това, татко! Няма да ставам за смях на хората! — Норман скочи и нервно закрачи из просторния кабинет на баща си.

— Страхувам се, че вече е много късно. Всеки, който прочете невероятното ти въведение, ще бъде учуден. Това в най-добрия случай. А може би читателите ви просто ще стигнат до извода, че имат работа

с двама умопобъркани, или най-малкото с един — Саймън Камбърланд започна да гледа на нещата откъм забавната им страна. При това той много добре разбираше по-големия си син. Дори ако можеше, би довякъл тук за косите тази Лин Уокър, за да се успокои Норман най-сетне. Защото в това му състояние не го биваше за нищо.

— Щом е така, напълно ми е безразлично вече — каза Норман накрая. — Могат да идват съвсем спокойно, критиците имам предвид. Ще ги осведомя за всичко, което се случи.

— И какво по-точно мислиш да им кажеш?

— Че обичам Лин и не искам тя да е разочарована от мен. Че искам да я имам отново. Че искам да се оженя за нея.

— Това го има вече в книгата ви, дори и да не е казано толкова ясно — отвърна сухо Саймън. — Така че спокойно можем да го заменим с едно тържествено представяне на книгата. А освен това, такъв е обичаят в нашето издателство. Като се има предвид и нововъведението, което направихте с вашето хрумване, имаме двоен повод да организираме прием по случай излизането на първото, а ако зависи от мен — и последно произведение на двамата бъдещи собственици на това издателство.

— Не можеш ли да ми спестиш това? — опита се Норман още веднъж да придума баща си.

— Мога, но не искам. Ще си сърбаш попарата, която си си надробил. И всичко, което има име и ранг на литературната сцена в Ню Йорк, ще ти помогне — Саймън Камбърланд се подсмихна.

— Но как ще се изправя там? Като някакъв глупак...

— А не си ли, Норман? Чувал ли си някога някой научен автор да е прикачил към произведението си любовно обяснение?

— Моля ти се, само не започвай отново! — вдигна ръце Норман. — Предавам се. Щом искаш, ще организираме това парти.

— Можеш да бъдеш сигурен, че така и ще направим. Ето, поканите са вече изпратени — Саймън Камбърланд подхвърли една картичка към Норман.

„Камбърланд — «Уайстър Сайънс пбблишърс корпорейшън» има честта да ви покани на тържествен прием в събота, 15 ноември, в 19 часа. Ще бъде

представено социологическото проучване «Жените в Ню Йорк — как живеят», първото произведение на двамата бъдещи ръководители на издателската къща — Норман и Виктор Камбърланд.“

На картичката имаше снимки на Норман и на Виктор, а отдолу с по-дребен шрифт беше написано: „Книгата е плод на едногодишен усилен труд, по време на който двамата автори са имали невероятни преживявания.“

— Татко! Как си могъл да поръчаш подобни покани? Това съвсем не е в твой стил! — Виктор изглеждаше ужасен. — Това е повече от обещание, че всеки ще може да хвърли поглед в личния ни живот!

Старият Камбърланд се изкиска.

— Аз не мисля така. Вие двамата сами направихте това — после освободи веднага синовете си, като нарочно не им даде никакви други обяснения. Естествено той никога не би си признал, че тази ситуация в много отношения го забавляваше невероятно и му доставяше голямо удоволствие. От една страна, беше много доволен от работата на Норман и на Виктор, и като съдържание, и като стил, а от друга, се беше запознал с Айлин. Дори само заради тази млада жена си заслужаваше свободната година, която беше отпуснал на синовете си. Той с удоволствие щеше да приеме Айлин за своя снаха. С естествения си чар момичето веднага го беше спечелило на своя страна. Същото се отнасяше и за Морийн Камбърланд, на която Айлин се хареса още при първата им среща.

Ако се окажеше, че и Лин Уокър е също такава забележителна личност, Саймън щеше да бъде доволен. Да попаднат двамата му сина в сериозни ръце означаваше, че ще могат най-после да се концентрират върху работата си в издателството.

Помоли секретарката си да му налее едно уиски. После още едно. След това вече решението му беше взето. Щеше да се намеси, за да помогне мъничко на съдбата.

Лин убеди много трудно Антъни Снайдер, че в края на краищата и тя има право на отпуска. Понесе невъзмутимо гнева и упреците му и

нито за секунда не отстъпи от намерението си.

Сега писменото му разрешение лежеше в чантата ѝ.

Вече трети ден прекарваше в пълно безделие, но от това не се чувстваше по-добре. Все още беше раздвоена между желанието отново да види Норман и идеята да попътува из Европа, което щеше да я отдалечи от всичко тук. Този следобед лежеше по корем върху пухкавия бял килим в сивия салон ѝ незаинтересовано разлистваше цветни рекламни проспекти, възхваляващи красотите на Стария свят. Париж може би, това беше добра идея. Отдавна ѝ се искаше да се запознае с френската столица.

Както и Мадрид, или пък Лисабон...

Лин се загледа в тавана и си представи колко вълнуваща би била тази екскурзия с Норман. Като че ли го видя пред себе си да коментира Европа с младежката си предизвикателна усмивка.

На вратата се звънеше вече за трети път, докато Лин най-сетне чу и стана да отвори. Нямаше и най-малка представа кой можеше да я търси. Айлин от три дни не се беше появявала изобщо, пък и тя си имаше ключ. Кой тогава я безпокоеше в средата на един нормален работен ден? Кой изобщо знаеше, че тя си е вкъщи по това необичайно време?

Отвори вратата и погледът ѝ веднага срещна две сиви очи, които ѝ се сториха повече от познати. Само след секунда забеляза гъстите бели вежди над тях. И това изразително лице с правилни черти също ѝ беше познато. Косата беше гъста, но цялата бяла. Въпреки това мъжът, облечен в тъмносиньо вълнено палто, който стоеше на прага и ѝ се усмихваше, не беше нищо друго, освен едно малко по-старо издание на Норман и Виктор.

— Вие сте бащата на Норман — изказа гласно твърдото си убеждение Лин. Мъжът не можеше да бъде никой друг.

— Да, аз съм Саймън Камбърланд — представи се той и ѝ протегна ръка. — Ако вие сте мис Лин Уокър, значи съм попаднал точно на когото трябва.

Лин му подаде ръката си и веднага си спомни за първото ръкостискане, което беше разменила с Норман. Беше тогава, когато вечеряха мексиканска супа в бара на Хари. Тогава, когато започна всичко...

— Здравейте, мистър Камбърланд — каза тихо. Въпреки че беше напълно объркана, спокойно го покани да влезе. — Извинете за безпорядъка!

Рекламните проспекти бяха пръснати навсякъде по пода.

— Мислите да пътувате? — Саймън Камбърланд съблече палтото си и го преметна върху един фотьойл.

— Може би. Още не съм решила окончателно.

Лин предложи на госта стол и едно питие. Той кимна утвърдително и благодари.

— Вероятно се досещате защо съм дошъл? — попита и погледна Лин, която седеше напрегната срещу него.

— Да и не. Норман ли ви изпрати?

— Не, разбира се, че не. Синът ми не знае нищо за това посещение.

— Тогава защо сте тук, мистър Камбърланд? — тя чувстваше погледа на тези сиви очи върху себе си и усещаше реакцията, която той предизвикваше у нея. При това си напомняше непрекъснато, че мъжът срещу нея не е Норман, а неговият баща.

— Искам да ви покажа нещо — Саймън Камбърланд извади една тънка книжка от вътрешния джоб на спортното си карирано сако и я подаде на Лин.

Тя прочете заглавието и имената на авторите.

— Да, знам. Затова Норман ме лъга през цялото време — каза горчиво и наведе очи.

— Моля ви, мис Уокър, прочетете предговора. Много е важен.

Лин отвори книгата, разлисти първите няколко страници и се спря на увода, озаглавен „Предговор и обяснение“. Въпросително погледна към госта си.

— Да, да, четете — каза той.

Лин започна да чете. Още след няколко реда по красивото ѝ лице плъзна гъста червенина.

— Това във всички екземпляри на книгата ли го има? — попита тихо.

Саймън кимна.

— Във всички. По-точно в двеста и петдесет хиляди екземпляра.

Лин сведе поглед и започна да чете отначало. Това, което до такава степен я беше разтърсило и впечатлило, беше следното:

„Проучванията, които направих за тази книга, са сходни с тези, които се правят за всяко подобно произведение. Разговарях с жени от различни социални слоеве и на различна възраст, задавах им въпроси за живота им, за желанията и целите им. Запознавах се с тези жени в барове и на изложби, чрез лични контакти или съвсем случайно. Повечето от тях с готовност ми даваха необходимата информация, след като ги уведомявах за целта на проучването си и за намерението си да направя, така да се каже, достоверен портрет на самостоятелно живеещите и издържащите се жени в Ню Йорк.

Тогавя прочетох в един всекидневник обява, посредством, която две млади жени търсеха съквартирантка. Реших да опитам щастието си и ми провървя — двете ме приеха приятелски и ми позволиха да стана част от живота им. Оpozнах ги много добре, но не им доверих върху какво работя. А после стана и друго. Влюбих се в едната от двете жени — в Лин Уокър. Тя отговори на любовта ми, без да подозира нищо. Бяхме щастливи.

Тогавя си позволих още една волност. Реших да уредя и брат си, Виктор Камбърланд, съавторът на тази книга, да се нанесе при нас в уютната ни компания, без да разкривам и неговата самоличност. Виктор и Айлин Швайфт, втората наемателка на апартамента, и в този момент са една щастлива двойка.

Лин обаче разкри играта ми. Посочи ми вратата и се отдръпна от мен. С право, както може би ще забележат нашите читатели. Оттогава съм най-нещастният мъж в този град. Разбрах колко много обичам тази жена, въпреки нежеланието ѝ, за каквото и да е контакт с мен.

И какъв е изводът от тази история? Една връзка не може да се гради върху лъжи. Може би някои жени, които ще се разпознаят в тази книга, ще разберат това сами и ще съумеят да променят живота си в правилна насока.

А към вас, уважаеми читатели, имам една молба. Стискайте ми палци да успея да спечеля Лин отново. Едва

когато тя стане моя жена, аз ще бъда отново един щастлив мъж.

Норман Камбърланд“

Лин се помъчи да скрие сълзите си.

— Сигурно това е най-невероятната книга, която се е появявала на пазара в този град — тя се опита да се усмихне. — Все пак Норман трябва да се е побъркал напълно, не мислите ли и вие така, мистър Камбърланд.

— Преди си беше съвсем нормален, Лин. Побъркал се е, откакто се запозна с вас. И в момента е побъркан, и то от копнеж по вас — бащата на Норман я погледна настойчиво и някак дяволито. — Не бихте ли могла да направите усилие и да се погрижите за това, отново да стана баща на двама съвсем нормални синове?

Лин стреснато го погледна, изненадана от близостта, която долови в тона му.

— Напротив, мога. Дори съм длъжна. След като прочетох това тук, вече самата аз не мога да разбера себе си. Бях така наранена, чувствах се толкова изиграна и пренебрегната, че издигнах пред себе си цяла планина от гордост и недостъпност. И при това през всичките тези месеци не престанах да страдам по Норман.

— В такъв случай просто трябва да разрушим тази ужасна планина. С удоволствие бих ви помогнал.

— Благодаря, сър. Мисля, че в момента наистина имам нужда от помощта ви.

— Наричай ме Саймън. Също както и приятелката ти Айлин се обръща към мен — засмя се той.

Лин с удоволствие се съгласи. Мъжът, който носеше толкова ясно чертите на Норман, от минута на минута й ставаше все по-симпатичен. Двамата си направиха нещо като съвместен план за действие и когато по-късно се разделиха, вече бяха добри приятели. Най-сетне Лин можеше да си отдъхне и да се усмихне щастливо за пръв път от много време. Тази вечер дори имаше и апетит. Изяде три яйца на очи и почти цялата франзела, която Айлин беше купила. С нетърпение очакваше приятелката й най-сетне да си дойде у дома. Имаше да й разказва толкова много неща.

Айлин обаче не се появи. Тя прекара нощта при Виктор.

IX

Събота, 15 ноември, дойде много скоро. В издателската къща на Камбърланд и Уайстър беше много оживено. Огромният комплекс в центъра на Манхатън вече беше събрал целия издателски колектив и всички други гости, поканени на партито. В приемната беше подреден студен бюфет, зашеметяващ с разнообразието и изобилието си.

Саймън Камбърланд ходеше насам-натам и като че ли се появяваше моментално, където и когато имаше нужда от него. При такива поводи той никога не оставяше нищо на случайността. Съдружникът му, Фред Уайстър, беше значително по-стар и вече не толкова жизнен, че да нарушава заслужено спечеленото си спокойствие с организирането на подобни тържества. Вместо него синът му Алън Уайстър минаваше като вихрушка от едно помещение в друго. Той с удоволствие осведомяваше всеки, че вече е готов да поеме напълно функциите на своя баща. За разлика от него обаче, Норман и Виктор Камбърланд се държаха смутено и малко резервирано и като че ли се мъчеха да останат на заден план. И двамата сякаш не се чувстваха много удобно. В края на краищата тяхна беше книгата, чието излизане на нийоркската литературна сцена се празнуваше тази вечер. Книгата с легендарния предговор.

В този момент се появи цяла делегация журналисти, нахакани и шумни, които веднага се отправиха към бюфета. После забелязаха Норман, който, независимо от това дали искаше или не, се беше превърнал в централна фигура на това парти.

— Как изглежда тази Лин Уокър? — попита един пълен мъж на средна възраст, лъхащ силно на джин.

— Тя е хубава. Много хубава — тихо отвърна Норман.

— Руса или тъмнокоса?

— Руса — Норман започна да се дразни.

— И вие искате да се ожените за нея?

— Да, искам. Искам го повече от всичко друго — Норман обърна гръб на мъжа и се опита незабелязано да се смеси с тълпата от

посетители. Естествено, това не му се удаде. Отвсякъде го бомбардираха с въпроси. Едва ли някой се интересуваше от това, че книгата, която Норман и Виктор бяха написали, засяга една всъщност много сериозна тема.

Това важеше дори за жените от пресата. Поне от тях Норман очакваше да се интересуват от съдържанието на документацията, тъй като доста от тях живееха сами в Ню Йорк. Той се опита да насочи разговора в тази насока.

— За мен беше много изненадващо откритието, че някои самотни жени в този град живеят при доста опасни условия — каза той на една червенокоса журналистка, която бутна микрофона си под носа му.

— Добре сте се възползвал от този извод, мистър Камбърланд — отвърна жената. — В противен случай не бихте се сблизил с тази мис Уокър.

Норман пребледня. Тъкмо се опитваше да намери подходящ отговор на този безсрамен коментар, когато един много познат женски глас каза зад гърба му:

— Това е абсолютна глупост! Никой не може да се сблужи с Лин Уокър, ако тя самата не желае това.

Норман се обърна като ударен от гръм. Пред него стоеше Лин, толкова красива, колкото той не я беше виждал никога досега. Разкошната ѝ фигура се подчертаваше от невероятно елегантен черен костюм от много скъп плат. Под него носеше сива копринена блуза, а около врата си беше вързала фино шалче. Красивите ѝ дълги крака изглеждаха изяцно в черните копринени чорапи и обувките с висок ток. Лицето ѝ цялото сияеше, или поне на Норман му се струваше така.

Той вече не мислеше за това, че е централната фигура на забележителното тържество, на което междувременно се бяха събрали повече от триста души. Проби си път към Лин и я грабна в прегръдката си. Покри лицето и шията ѝ с целувки и я притисна толкова нежно, но здраво до гърдите си, че на всички наоколо им стана ясно, че повече никога няма да я пусне да се отдели от него. Айлин и Виктор се приближиха.

— Е, най-сетне — въздъхна Айлин облекчено.

Виктор само се усмихваше. Той като че ли очакваше нещо, тъй като се огледа наоколо с търсец поглед.

Оркестърът, който трябваше да свири след официалната част, удари оглушително туш. Саймън Камбърланд се качи на подиума и взе микрофона. Тълпата утихна и впери поглед в очакване на думите му. Той прочисти гърлото си с леко покашляне и после спокойно изпи чашата вода, поставена пред него. Стана толкова тихо, че игла да паднеше, щеше да се чуе, когато най-сетне започна:

— Многоуважаеми дами и господа, скъпи гости на днешното ни празнично събиране...

— Давай направо, стари приятелю — обади се един приятел от клуба на Саймън. — Ще ни накараш да се пръснем от напрежение.

Камбърланд старши се усмихна невъзмутимо.

— Исках да ви кажа, скъпи гости, че тази вечер празнуваме не само излизането на първата книга на двамата ми сина, Норман и Виктор...

— А какво още? И това е достатъчно за такова знаменито тържество — намеси се същия глас.

— Млъкни най-после, Сам, и чуй — обърна се Саймън с усмивка в тази посока. — Имам честта и щастието да обявя пред вас годежа на двамата си сина. По време на проучванията си за тази книга, която надявам се, е и последната им, те срещнаха жените, с които искат да прекарат живота си. Аз се запознах с Лин и Айлин и трябва да ви кажа, че разбирам синовете си.

В залата избухнаха възторжени ръкопляскания. Множеството беше получило сензацията си.

— Двойките на сцената! Искаме снимки! — извика един мъж от пресата.

Норман и Виктор нямаха избор. Побутваха ги и ги подканяха толкова дълго, че накрая се озоваха на подиума при баща си. Дватамата се усмихваха смутено на множеството от познати и непознати лица долу под тях.

— Лин и Айлин, Лин и Айлин! — поде някой и скоро тълпата започна да повтаря високо в хор този призив.

— Няма да се качим там, нали, Лин? Хайде да излезем навън! — прошепна притеснено Айлин.

— А защо пък не? В края на краищата нямаме какво да крием.

Двете се хванаха за ръце и тръгнаха напред. Сториха им път до сцената и те за пръв път в живота си се озоваха в светлината на

прожектори, аплодирани от всички страни. Застанаха от двете страни на Саймън Камбърланд, който им намигна окуражително.

— Браво! — извика някой отдолу.

— Най-сетне! — обади се друг.

— Но целунете годениците си! — провикна се един телевизионен репортер към Норман и Виктор, с които се познаваше отдавна от спортния клуб.

Двамата с удоволствие изпълниха молбата ми. Саймън се усмихваше отстрани с вид на победител. Той доволно погледна към Лин и Норман, които стояха щастливо прегърнати от лявата му страна, после се обърна към Айлин и Виктор, сияещи като малки деца отдясно.

— Каня всички на двойната сватба, която ще се състои през първата половина на идващата година! Точната дата ще бъде съобщена съевременно — извика той в микрофона.

— Знаеше ли това? — прошепна Лин в ухото на Норман.

— Не, но татко не обича никой да му противоречи... — отвърна гальовно Норман.

— Щом е така, не ни остава нищо друго, освен да се оженим — усмихна се Лин. — Но едно ти обещавам със сигурност, никога повече няма да взема наемател в апартамента си.

— Съгласен съм — промърмори Норман и като се наведе към нея, додаде: — Вече знам какво прави Лин Уокър с наемателите си във ваната.

— Чудесно е, че си запомнил — засмя се тя. — Защото сигурно няма да се изненадаш, като ти кажа, че бъдещата ти жена може да предложи същото и на съпруга си.

Норман я стрелна жадно с поглед.

— Надявам се да е така, скъпа. Какво ще кажеш още за тази нощ?

Лин стисна ръката му и кимна многозначително.

Издание:

Франсис Доусън. Не мога с друга да те заменя

ИК „Слово“, Велико Търново, 1994

Американска. Първо издание

Редактор: Детелин Гинчев

ISBN: 954-439-253-X

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.